

Liabona

**Ni måder, hvorpå
du kan styrke din
familie, s. 26**

**Målbevidst bøn: Ske ikke
min vilje, men hans,
s. 38, 48**

**Dilemmaet om
dårlige film, s. 60**

**Jeg var nervøs for
at skulle døbes, s. 66**

»Ægteskabet
bringer større
mulighed for
lykke end
noget andet
forhold mellem
mennesker.«

Ældste Russell M. Nelson
fra De Tolv Apostels
Kvorum, »At nære
ægteskabet«, *Liahona*,
maj 2006, s. 36.

22

BUDSKABER

- 4 **Budskab fra Det Første Præsidentskab: Gå i ring**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 **Besøgsbudskabet: Glæde ved slægtshistorie**

ARTIKLER

- 14 **Hyrden hos fårene våger**
Præsident James E. Faust
Et budskab om håb til forældre til vildfarne børn.
- 22 **Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet**
Richard M. Romney
Budskaber fra den nylige verdensomspændende oplæring for ledere velsigner enkeltpersoner, familier, menigheder og stave.
- 26 **Ni principper til et vellykket ægteskab og en vellykket familie**
Jennifer Grace Jones
Hvordan gør principper fra familieproklamationen sig gældende for din familie?

FASTE ARTIKLER

- 8 **Vi taler om Kristus: »Jeg glemmer dig ikke.«**
Becky Squire
- 10 **Evangeliske klassikere: Tilbed den sande og levende Gud**
Præsident Spencer W. Kimball
- 13 **Tjeneste i Kirken: Hjælp dem med handicap**
Becky Young Fawcett
- 34 **Sidste dages hellige røster**
- 74 **Kirkenyt**
- 80 **Til vi ses: Øboernes tro**
Joshua J. Perkey

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: David Stoker.
Bagsiden: Fotoillustration: David Stoker.
Indersiden af forsiden: Foto: Justin John Soderquist.

38

38 De talte til os:

Gør dine personlige bønner bedre

Ældste Kevin W. Pearson

Vore personlige bønner er et barometer for vores åndelige styrke og en indikator for vores åndelige velbefindende.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt

i dette nummer. Vink:

Vær tålmodig i din søgen.

42 Spørgsmål og svar

Min bror har et problem med pornografi. Han arbejder på det med vores biskop, så jeg vil gerne støtte ham, men det har haft indflydelse på min tillid til ham. Hvordan håndterer jeg det?

44 Kirkens historie og at holde balancen

Ældste Steven E. Snow

Sådan finder man en god balance i sit studium af Kirkens historie.

48 Åndens stærke tilskyndelser

Ældste D. Todd Christofferson

Hvad kan vi gøre for at have de bedste forudsætninger for at modtage Åndens tilskyndelser?

51 O, hvor stor er ikke vor Guds plan!

Amarsanaa E.

Under nogle optøjer skiltes vore veje. Ville jeg komme til at se min bror igen?

54 Fem forslag til, hvordan du kan følge præstedømmelederes råd

Her er fem enkle punkter, du kan følge for at opretholde dine præstedømmeledere.

56 Til styrke for de unge: Taknemlighed

David L. Beck

58 En gave til bedstemor

Kimberly Sabin

Hvad er den perfekte gave til bedstemoderen, der har alt?

63

60 Den dårlige film

Julia Woodbury

Klassen havde stemt.

Hvad kunne jeg stille op?

62 Særlige vidner: Elsker vor himmelske Fader Kirkens medlemmer mere end han elsker andre mennesker?

Ældste Quentin L. Cook

63 En tålmodig bøn

Ældste José L. Alonso

Svar på bønner kommer ikke altid lige med det samme, men de kommer.

64 Få Primary hjem: Jeg vil følge vor himmelske Faders plan ved at blive døbt og bekræftet

66 En dåbsvelsignelse

Kasey Eyre

At skulle under vand gjorde Trevor nervøs. Hvordan kunne han så blive døbt?

68 Hej! Jeg hedder Enkhjin A. og er fra Mongoliet

Lær mere om Enkhjin, hendes familie og hendes yndlingsaktiviteter.

70 Til mindre børn

81 Portræt af en profet: Lorenzo Snow

51

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Mindy Raye Friedman,
Lori Fuller, Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus,
Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe,
Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe
Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online
på liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med
e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

June 2013 Vol. 162 No. 6. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger nogle eksempler.*

FOTOLLUSTRATION: CODY BELL © IRI

»En gave til bedstemor«, s. 58: Overvej at læse om Kimberlys gave til sin bedstemor. I kan bruge følgende spørgsmål til drøftelse af beretningen: Hvorfor tror I, at hendes brev betød så meget for bedstemor? Hvordan føles det, når nogen takker dig for noget? Hvordan tror I, at vor himmelske Fader har det med taknemlighed? I kan læse om taknemlighed i *Til styrke for de unge* på s. 18. Overvej at fortælle beretningen om Jesus Kristus, der helbredte de 10 spedalske i Luk 17:11-19 og drøft, hvad denne beretning lærer os om taknemlighed. Som aktivitet kan hvert familiemedlem skrive et takkekort, som kan foræres væk i løbet af ugen.

»En dåbsvelsignelse«, s. 66: Begynd jeres familieaften med at synge »Nefis mod« (*Børnenes sangbog*, s. 64). Læs derefter beretningen om Trevor, der skulle overvinde sin vandskræk, og overvej følgende spørgsmål: Har I nogensinde været bange for at gøre noget? Hvad hjalp jer til ikke at være bange? Bed familien om at fortælle om noget, som de skal gøre, og som de er bekymret for. Drøft som familie, hvordan I kan hjælpe hinanden med at udvikle mod. Som aktivitet kan I lave en forhindringsbane i stuen. Giv en i familien bind for øjnene. Hjælp ham eller hende med at udøve tillid ved at gå sikkert gennem forhindringsbanen ved at lytte til instrukser. I kan drøfte, hvorledes Ånden vejleder og trøster os i situationer, hvor vi er bange.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Bøn, 34, 36, 38, 63

Dåb, 64, 66

Familien, 8, 14, 22, 26, 42,
51, 58, 68

Fester, 35

Frelsesplanen, 51

Generalkonference, 4

Gudstjenester, 10

Handicap, 13

Helligånden, 64

Jesus Kristus, 8, 70

Kirkekaldelser, 13

Kirkens historie, 44

Kærlighed, 14, 62

Lydighed, 54

Medier, 60

Modgang, 8, 51

Opretholdelse, 54

Pornografi, 42

Præstedømmet, 54

Skrifterne, 4

Slægtshistorie, 7, 37

Smith, Joseph, 48

Standarder, 35, 60

Taknemlighed, 56, 58

Tempeltjeneste, 7

Tilgivelse, 42

Tjeneste, 13, 36

Tro, 10, 66, 80

Vidnesbyrd, 48, 80

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

GÅ I RING

Er I nogensinde hørt den talemåde, der lyder, at mennesker, der farer vild, ofte går i ring? Jan L. Souman, en tysk psykolog, ville gerne lave videnskabelige undersøgelser på, om dette var sandt. Han tog deltagerne af eksperimentet med ud til et kæmpe skovområde og til Saharaørkenen, og brugte en gps til at holde øje med deres færden. De havde intet kompas eller andet udstyr. Deres opgave var enkel: Gå i en lige linje efter den angivne retning.

Dr. Souman beskrev senere forløbet. »Nogle af dem gik på en overskyet dag, hvor solen var gemt bag skyerne og uden nogen pejlemærker i syne ... De gik alle i ring, hvoraf flere af dem gentagne gange krydsede deres egen vej uden at lægge mærke til det.« Andre deltagere, der gik, mens solen skinnede, kunne se fjerntliggende pejlemærker. »Disse ... fulgte en næsten fuldstændig lige kurs.«¹

Denne undersøgelse er siden blevet gentaget af andre med forskellige metoder.² Alle fik lignende resultater.

Hvis ikke der er synlige landmærker, har mennesker en tendens til at gå i ring.

Skriftens landmærker

Hvis ikke der findes åndelige landmærker, flakker menneskeheden ligeledes omkring. Uden Guds ord, går vi i ring.

Både som enkeltpersoner og som samfund ser vi dette mønster blive gentaget igen og igen i enhver uddeling siden tidernes morgen. Når vi mister Guds ord af syne, har vi en tendens til at fare vild.

Dette er utvivlsomt årsagen til, at Herren befalede Lehi at sende sine sønner tilbage til Jerusalem efter bronzepladerne. Gud vidste, at Lehis efterkommere ville få brug for pålidelige landmærker – pejlemærker – som de ville kunne lade sig lede af, når de skulle afgøre om de var på rette vej.

Skrifterne er Guds ord. De er Guds landmærker, der viser den kurs, vi skal gå for at komme nærmere vor Frelser og fuldføre værdige mål.

Generalkonferencen – et landmærke

Den vejledning, som vi modtager ved generalkonferencen, er endnu et landmærke, der lader os vide, om vi er på rette kurs.

Jeg spørger ofte mig selv: »Lyttede jeg til de ord, der blev talt af mænd og kvinder, der talte under Kirkens seneste generalkonference? Har jeg læst og genlæst deres ord? Har jeg grundet over dem og anvendt dem i mit liv? Eller har jeg blot nydt de gode taler og forsømt at anvende deres inspirerede budskaber i mit personlige liv?«

I skrev måske en note eller to ned, da I lyttede eller læste. I forpligtede jer måske til at gøre nogle ting bedre

eller anderledes. Tænk et øjeblik på budskaberne fra den seneste generalkonference. Mange opfordrede os til at styrke vores familie og forbedre vores ægteskab. Dette nummer af *Liahona* har også fokus på disse evige værdier og kommer med mange praktiske forslag, der kan velsigne vores liv.

Bemærker og anvender vi disse værdifulde råd? Genkender vi, og stræber vi mod disse faktiske og værdifulde landmærker?

Modgiften mod ustadighed

Åndelige landmærker er uundværlige, når vi skal holde os på den lige og snævre sti. De angiver tydeligt den retning, vi må følge – men kun hvis vi genkender dem og går mod dem.

Hvis vi nægter at lade os lede af disse landmærker, bliver de

betydningsløse, dekorative størrelser, der ikke har andet formål end at bryde med den flade horisont.

Det er ikke nok kun at gå efter vore instinkter.

Det er ikke nok at have de bedste intentioner.

Det holder ikke at sætte sin lid til vore naturlige sanser.

Selv når vi tror, at vi følger den lige,

åndelige kurs, har vi uden Åndens vejledning – uden sande, vejledende landmærker – en tendens til at flakke omkring.

Lad os derfor åbne vore øjne og se de landmærker, som vor godgørende Gud har skænket sine børn. Lad os læse, høre og anvende Guds ord. Lad os oprigtigt bede og lytte til – og følge Åndens tilskyndelser. Når vi først har genkendt de himmelske landmærker, som vor himmelske Fader skænker os, bør vi sætte kurs efter dem. Vi bør også regelmæssigt sikre os, at vi er på rette kurs, når vi orienterer os mod åndelige landmærker.

På denne måde går vi ikke i ring, men vil med tiltro og sikkerhed gå mod den store himmelske velsignelse, som er en fødselsret, der knytter sig til alle, der går på den lige og snævre sti som Kristi discipel. ■

NOTER

1. Se Jan L. Souman og andre, »Walking Straight into Circles«, *Current Biology*, vol. 19, 29. sep. 2009, s. 1538–1542.
2. Se fx Robert Krulwich, »A Mystery: Why Can't We Walk Straight?« npr.org/blogs/krulwich/2011/06/01/131050832/a-mystery-why-can-t-we-walk-straight.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Når du forbereder dig på at undervise ud fra dette budskab, kan du søge skriften for eksempler på mennesker, der blev ledt af åndelige landmærker eller på mennesker, der gik i ring. Dit studium kunne begynde med disse vers: 4 Mos 14:26-33; 1 Ne 16:28-29; Alma 37:38-47. Hvis du føler dig tilskyndet dertil, kan du dele indsigt fra disse eksempler med dem, som du underviser. Spørg dem, hvad vi kan lære ud fra disse beretninger.

Landmærker til dig

Præsident Uchtdorf beskriver general-konferencer og skrifterne som landmærker, der hjælper os til at undgå åndelig flakken. Tænk over andre åndelige landmærker, der har haft indflydelse på dig, og som har vejledt dig. Skriv dine oplevelser ned i din dagbog. Disse citater fra præsident Monson kan være dig til hjælp:

»Din patriarkalske velsignelse skal ikke foldes pænt sammen og lægges væk. Den skal ikke indrammes eller offentliggøres. Den skal snarere læses. Den skal elskes. Den skal følges. Din patriarkalske velsignelse hjælper dig gennem den mørkeste nat. Den vil vejlede dig gennem livets farer.«

»Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 55.

»Vor himmelske Fader har ikke sendt os ud på vores evige sejlads uden midler til at modtage vejledning fra ham, som kan sikre, at vi kommer helskindede tilbage. Jeg taler om bøn. Jeg taler også om hvisken fra den sagte, stille røst.«

»Livets løb«, *Liahona*, maj 2012, s. 92.

BØRN

Jeg kan finde vej

Præsident Uchtdorf siger, at vi skal følge åndelige landmærker, fordi de vil hjælpe os til at vælge det rette og komme tættere på Frelseren. Bøn, skrifterne, general-konferencer og *Liahona* er nogle af disse landmærker.

Find vej gennem labyrinten ved at følge disse landmærker.

Læs en tale fra sidste general-konference sammen med din familie. Hvad foreslår taleren, at vi gør for at holde os på den rette sti? Sæt mål om at anvende det, som du har lært, sammen med din familie.

Gennemgå bønsmødet dette materiale og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv. Få yderligere information ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Glæde ved slægtshistorie

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, at Elias' ånd er »en tilkendegivelse fra Helligånden, som vidner om familiens guddommelige natur.«¹

Som medlemmer af Kristi genoprettede kirke har vi det pagtsansvar at søge vore forfædre og sørge for, at de får evangeliets frelsende ordnancer. Uden os kan de ikke »nå målet« (Hebr 11:40), og »ej heller kan vi blive gjort fuldkomne uden vore døde« (L&P 128:15).

Slægtshistorisk arbejde forbereder os på det evige livs velsignelser og hjælper os med at øge vores tro og personlige retskaffenhed. Slægtshistorie er en afgørende del af Kirkens mission og gør det muligt at udvirke alles frelse og ophøjelse.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Når vi forsker i vores egen slægt, bliver vi interesseret i mere end bare navne ... Vores interesse vender vores hjerte til vore fædre – vi stræber efter at finde dem og lære dem at kende og tjene dem.«²

Fra skrifterne

Mal 4:5-6; 1 Kor 15:29; L&P 124:28-36; 128:15

NOTER

1. Russell M. Nelson, »En ny høsttid«, *Stjernen*, juli 1998, s. 35.
2. Boyd K. Packer, »Din slægtshistorie: Sådan kommer du i gang«, *Liahona*, aug. 2003, s. 17.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 470.
4. Se *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 21.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra vores historie

Profeten Joseph Smith har sagt: »Det største ansvar, som Gud har pålagt os i denne verden, er at finde frem til vore døde.«³ Vi kan tjene som stedfortrædere i templet for vore afdøde slægtninge og udføre nødvendige ordnancer for dem.

Sally Randall fra Nauvoo i Illinois, hvis 14-årige søn døde, fandt stor trost i løftet om evige familier. Efter hendes mand var blevet døbt på vegne af deres søn, skrev hun til sin familie: »Hvor er det herligt, at vi ... kan blive døbt for alle vore døde slægtninge og frelse dem så langt tilbage, som vi overhovedet kan få kendskab til dem.« Så bad hun sin familie om at sende oplysninger om deres forfædre til hende med ordene: »Jeg agter at gøre, hvad jeg kan for at frelse vores familie.«⁴

HVAD KAN JEG GØRE?

1. Hvordan kan jeg hjælpe de søstre, som jeg har ansvar for, med at lave slægtsarbejde?
2. Fører jeg optegnelse over min egen personlige historie?

»JEG GLEMMER DIG IKKE«

Becky Squire

Jeg var fyldt med spænding og håb, da jeg var på vej til min lægeaftale. Jeg havde allerede med ultralyd set mit lille barns hjerteslag, men nu, flere uger senere, ville den lille inde i mig være blevet endnu større. Selvom jeg allerede havde oplevet miraklet ved graviditet tre gange, så var jeg fortsat forundret.

Ti minutter senere sad jeg og græd alene i min bil – med billedet af det stille barn uden hjerteslag, der for evigt ville være printet i mit sind.

I dagene, der fulgte, var jeg i en døs. Jeg følte mig tom og alene. Min mand var nødt til at vende tilbage på arbejde, og vore tre børn løb rundt i huset, mens jeg halvhjertet gav dem mad og forsøgte at holde huset rent. Men jeg var ikke rigtig til stede. Når jeg vendte hjem efter at have foretaget ærinder, tjekkede jeg som det første om jeg havde mistet nogle opringninger. Ingen. Jeg tjekkede min mail hver time. Ingenting. Jeg begyndte at undre mig over, om mine venner og naboer tænkte på mig. Var de overhovedet mine venner? Jeg lagde ikke mærke til, hvordan Satan arbejdede med mig.

Jeg fortalte min mand, hvordan jeg havde det, og han så straks, hvad der var ved at ske. Han læste 1 Ne 21:15-16 med mig:

»Jeg [vil] ikke glemme dig, o Israels hus.

Se, i mine håndflader har jeg tegnet dig, dine mure har jeg bestandig for øje.«

Jeg havde før lært om og studeret forsoningen. Jeg troede, at jeg vidste, hvad det handlede om. Men jeg havde fejlet ved ikke at anvende den på rette måde i mit liv. Jesus havde allerede lidt for alle mine sorger.

Han vidste nøjagtig, hvordan jeg havde det.

»Jesus måtte i sin største forbilledlige gerning, forsoningen, stige ned under alt« (L&P 88:6) og lide »alle menneskers smerter« (2 Ne 9:21). Vi forstår således, at forsoningen har et større formål end at sørge for et middel til at overvinde synd. Den største af alle Frelserens jordiske bedrifter giver ham kraften til at opfylde dette løfte: »... hvis I vil vende jer til Herren med hjertets faste forsæt ... vil han ... udfri jer« (Mosi 7:33).«¹

Kunne jeg have en bedre ven i

HAN FORSTÅR

»Der er intet, vi gennemgår, som Jesus ikke forstår, og han venter på, at vi går til vor himmelske Fader i bøn. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi vil være lydige, og hvis vi er flittige, vil vore bønner blive besvaret, vore problemer blive formindsket, vores frygt forsvinde, lys vil komme til os, fortvivlelsens mørke vil spredes, og vi vil være Herren nær og fornemme hans kærlighed og Helligåndens trøst.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Vi priser jo dem salige, der holdt ud«, *Liahona*, juli 1998, s. 79.

denne tragiske tid end en, der med sikkerhed kunne føle med mig? Jeg indså, at jeg havde brug for min Frelser til at hjælpe mig med at overvinde min sorg. I det jeg vendte mig til Herren, så jeg straks hans kærlighed til mig. Jeg følte mig rolig og fredfyldt, og jeg følte, at Jesus forstod mig på en måde, som jeg aldrig havde troet mulig. Han er præcis den slags ven, som jeg længtes efter i dagene efter min spontane abort – den ven, jeg havde allermost brug for.

Jeg ved, at jeg altid kan vende mig til min Frelser, ikke kun når jeg skal omvende mig fra synd, men også når jeg har brug for en at græde ud hos. Han er der altid. I vores søgen efter nogen, som kan forstå vores smerte og sorger, lad os da ikke glemme vores tro ven, Jesus Kristus. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTE

1. Donald L. Hallstrom, »Vend jer mod Herren«, *Liahona*, maj 2010, s. 80.

Min mand læste 1 Ne 21:15-16 med mig. Jeg indså, at jeg havde brug for min Frelser til at hjælpe mig med at overvinde min sorg.

HVORDAN KAN VI FINDE FRED?

Præsident Thomas S. Monson talte om tre måder, hvorpå man kan finde fred i livet:

»Jeg taler ikke om den fred, som mennesker stifter, men om den fred, Gud har lovet. Jeg taler om fred i hjemmet, fred i hjertet, ja, fred i vores tilværelse. Fred på menneskers vis er forgængelig. Fred på Guds vis varer evigt ...

For det første: Søg i dit indre ... Der kommer ingen fred, før menneskene i deres sjæl dyrker

principperne for personlig renhed, retskaffenhed og karakterstyrke, som bidrager til at skabe fred ...

For det andet: Ræk udad ... Medlemskab af Kirken fremkalder en beslutning om at tjene ...

For det tredje: Se mod himlen. Når vi gør det, finder vi trøst og tryghed ved at kommunikere med vor himmelske Fader gennem bøn, kilden til åndelig styrke – et pas til fred.«

Fra »Vejen til fred«, *Liahona*, mar. 2004, s. 3-7.

Hvilke af disse tre forslag kan du implementere på en bedre måde i dit liv?

Præsident
Spencer W. Kimball
(1895-1985)

Kirkens tolvte
præsident

TILBED DEN SANDE OG LEVENDE GUD

Hvad skal vi frygte, når Herren er med os?

Vi lærer fra skrifterne, at fordi udøvelse af tro altid har forekommet vanskeligere end det at stole på ting, der ligger lige for hånden, har det kødelige menneske været tilbøjeligt til at overføre sin tro på Gud til materielle ting. Når mennesker derfor i alle tidsaldre er bukket under for Satans magt og har mistet troen, har de i stedet rettet deres håb mod »armen af kød« og mod »guderne af sølv, guld, kobber, jern, træ og sten, som hverken kan se, høre eller forstå« (Dan 5:23) – hvilket er falske guder. Dette er et fremherskende emne i Det Gamle Testamente. Det, som et menneske sætter al sin lid til, bliver hans gud; og hvis hans gud viser sig ikke at være Israels sande og levende Gud, så dyrker denne mand afguder.

Det er min faste overbevisning, at når vi læser skrifterne og prøver på at »anvend[e] dem på [os] selv« (1 Ne 19:24), som Nefi foreslog, vil vi opdage mange paralleller mellem den

gamle tilbedelse af udskårne billeder og vore egne adfærdsmønstre.

Herren har velsignet os ... De resourcer, der er faldet i vore hænder, er gode og nødvendige for vores gerning her på jorden. Men jeg er bange for, at mange af os ... er begyndt at tilbede dem som falske guder, og de har fået magt over os. Har vi flere af disse guder, end vores tro kan holde til? Mange mennesker bruger det meste af deres tid med at arbejde på at skabe et image og omdømme, der indbefatter tilstrækkeligt med penge, pantebreve, aktier, investeringsfonde, ejendomme, kreditkort, møbler, automobiler og lignende for at *garantere* jordisk sikkerhed ...

Vores opgave

Glemte er den kendsgerning, at det er vores opgave at bruge de mange resourcer i vores familie og kvorummer på at opbygge Guds rige – at fremme missionering samt tempeltjeneste og slægtsforskning; at opdrage vore børn til at blive nyttige tjenere for Herren; at velsigne andre på alle måder, så de også kan bære frugt. I stedet for anvender vi disse velsignelser på at tilfredsstille vore egne ønsker, og som Moroni sagde: »Smykker I jer med det, som ikke har noget liv, og så alligevel lader de sultne og de trængende og

de nøgne og de syge og de plagede gå forbi jer uden at ænse dem« (Morm 8:39).

Herren selv har i vore dage sagt: »... de søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter billedet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed, og *hvis væsen er som en afguds*, som bliver gammel og skal omkomme i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde« (L&P 1:16, fremhævelse tilføjet).

Et dårligt bytte

En mand, som jeg kender, blev kaldet til en stilling i Kirken, men han følte, at han ikke kunne sige ja, fordi hans investeringer krævede mere ... tid, end han kunne skænke Herrens værk. Han forlod Herrens tjeneste for at søge mammon, og i dag er han millionær.

Men for nylig fandt jeg ud af noget interessant. Hvis en mand ejer guld til en værdi af en million dollars ... så ejer han ca. 1/27 milliarddel af alt det guld, som findes i den tynde jordskorpe. Det er en så lille del, at den menneskelige forstand ikke kan fatte det. Men det er ikke alt: Herren, som skabte jorden og har magt over den, skabte også mange andre verdener, ja »utallige verdener« (Moses 1:33); og da Moses modtog den

ed og pagt, som hører præstedømmet til (se L&P 84:33-44), fik han løfte fra Herren om »alt det, som min Fader har« (L&P 84:38). At tilsidesætte alle disse store løfter til fordel for en kiste med guld og en følelse af verdslig sikkerhed, er en fejlbedømmelse, som kan få kolossale følger. Det er sandelig sørgeligt og ynkværdigt at tænke sig, at han ville nøjes med så lidt; sjæle er dog af langt større værdi.

En ung mand, som blev kaldet til at tage på mission, svarede, at han ikke havde meget talent for den slags. Han var god til at holde sin flotte nye bil i tip-top stand ... Hans far havde hele tiden været tilfreds med at sige: »Han kan lide

at bruge sine hænder. Det er godt nok for ham.«

Godt nok for Guds søn? Denne unge mand forstod ikke, at den kraft, som var i hans bil er så uendelig lille sammenlignet med havets eller solens kraft; og der er mange sole, som alle kontrolleres af loven og af præstedømmet i sidste instans – en præstedømmekraft, som han kunne have udviklet ved at tjene Herren. Han tog til takke med en ynkværdig gud, en sammensætning af stål og gummi og skinnende krom.

Et ældre ægtepar holdt op med at arbejde og trak sig samtidig tilbage fra Kirken. De købte en campingvogn og ... tog ud for at se verden ... De havde

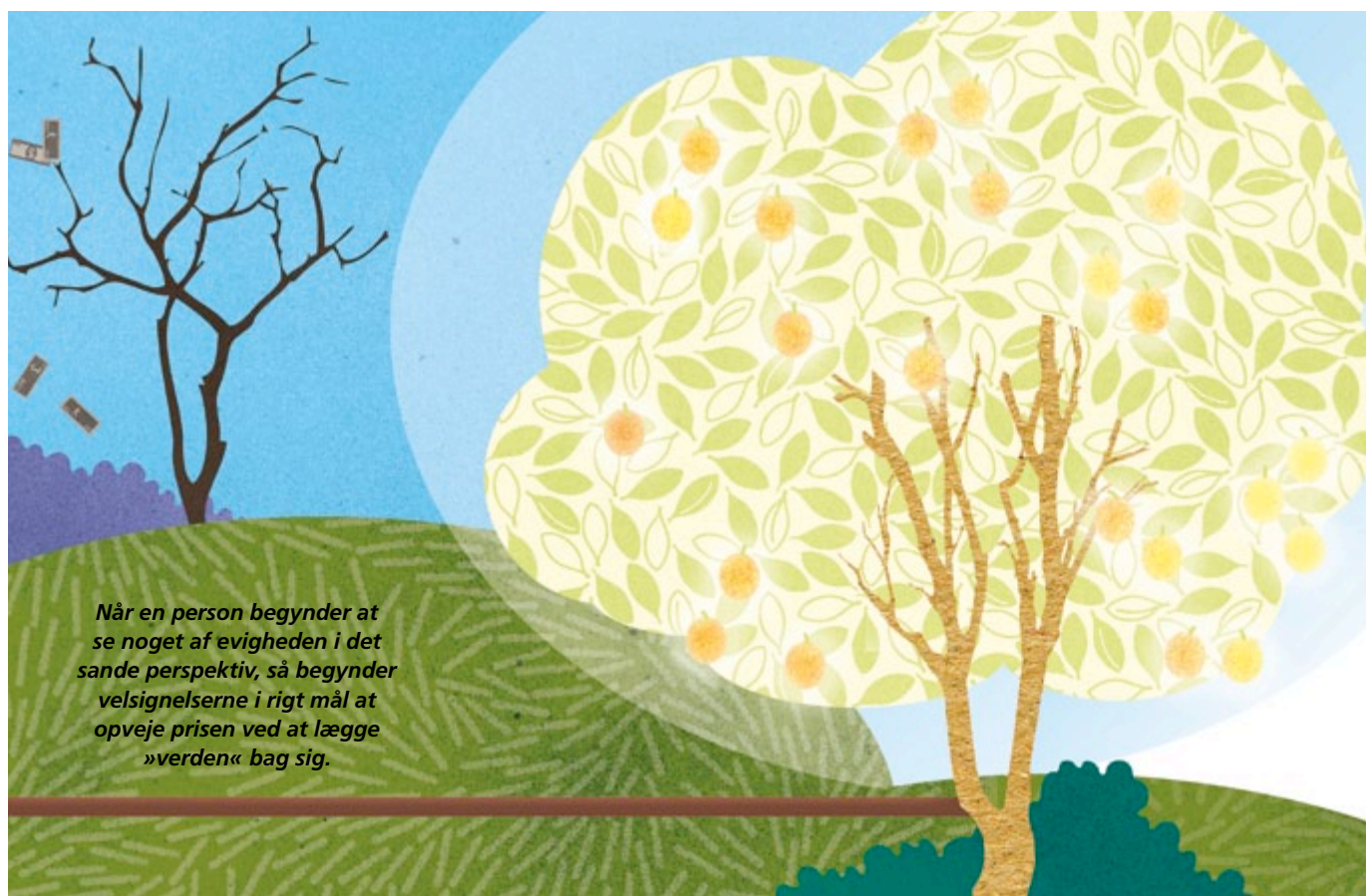
ikke tid til templet eller til at gøre genealogisk arbejde eller til at udføre en mission. Han mistede forbindelsen til højpræsternes kvorum og var ikke nok hjemme til at skrive sin personlige historie. Grenen havde hårdt brug for deres erfaring og lederskab, men de stillede sig ikke til rådighed ...

Hvis vi insisterer på at bruge al vor tid og alle vore midler på at bygge os et verdsligt rige, så er det nøjagtigt det, vi får.

Opgiv verdens ting

Til trods for den glæde vi finder i at betragte os selv som moderne mennesker tillige med vores tendens til at tro, at menneskeheden aldrig

før har været så kultiveret, som vi er, er vi i det store og hele et afgudsdyrkende folk – en tilstand, som er yderst afskyelig i Herrens øjne.

Vi ... lader os let distrahere i vores forberedelse til Herrens komme ...

Vi glemmer, at hvis vi er retfærdige, vil Herren enten ikke lade vore fjender komme over os ... eller han vil kæmpe vore kampe for os (se 2 Mos 14:14; L&P 98:37, for blot at nævne to ud af mange henvisninger) ...

Hvad har vi af frygte, når Herren er med os? Kan vi ikke stole på Herrens ord og vise en smule tro på ham? Vi har en positiv opgave: At forsage verdslige ting som er et mål i sig selv; at holde os fra afgudsdyrkelse og gå

fremad i tro; at bringe evangeliet til vore fjender, så de ikke længere vil være vore fjender.

Udøv større tro

Vi må holde op med at tilbede vore dages afguder og ikke stole på en »arms styrke«, for Herren har sagt til hele verden i dag: »Jeg vil ikke skåne nogen, der forbliver i Babylon« (L&P 64:24) ... Vi tror på, at måden, hvorpå hvert enkelt menneske og hver familie kan forberede sig, som Herren har pålagt, er ved at begynde at udøve større tro, omvende sig og deltage i arbejdet for hans rige på jorden, og dette er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det kan

måske ved første øjekast synes lidt vanskeligt, men når en person begynder at få den rette forståelse af det sande værk, begynder han at se noget af evigheden i det sande perspektiv, og så begynder velsignelserne i rigt mål at opveje prisen ved at lægge »verden« bag sig.

Heri ligger den eneste sande lykke, og derfor opfordrer vi alle mennesker i verden til at tage del i dette arbejde. For de, der er fast besluttede på at tjene Herren for enhver pris, er dette vejen til evigt liv. Alt andet er et middel, ikke et mål. ■

Undertitler tilføjet.

Uddrag fra »De falske guder, som vi tilbeder«, Den danske stjerne, aug. 1977, s. 1-4.

HJÆLP DEM MED HANDICAP

Becky Young Fawcett

Kirkens handicaptjeneste

Da Lynn Parsons blev kaldet som handicapspecialist i Hurst Stav i Texas, havde hun et ønske om at udfylde sin kaldelse på en måde, der kunne velsigne medlemmerne i hendes stav, især medlemmer med handicap og deres familier.

En af de første ting, som Lynn gjorde, var at gennemgå informationer omkring sin kaldelse på LDS.org (lds.org/callings/disability-specialist), og hun brugte *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* til at sætte sig ind i Kirkens officielle retningslinjer omkring personer med handicap. The Disability Resources website (Kirkens hjemmeside med information om og for medlemmer med handicap) (lds.org/disability) var også en hjælp. Den hjalp hende med at få forståelse for forskellige handicap og tjente som en ressource, hun delte med medlemmerne i sin stav.

I *Håndbog 2* står der: »Biskoprådet eller stavspræsidentenskab kan kalde en handicapspecialist i menigheden eller i staven til at hjælpe enkeltpersoner og familier.«¹ LDS.org giver yderligere information om denne kaldelse og forklarer, at

»handicapspecialistens rolle er at lette og øge deltagelse – indbefattet kirke-medlemmer med handicap.«²

Med denne forståelse fortæller Lynn, at hun gerne ville »hjælpe lederne med at opfylde deres kaldelse ved at finde de redskaber, de behøvede for at kunne tjene medlemmer med handicap.«

Lynn fandt også informationer fra forskellige samfundskilder på nettet og fra medlemmer i menigheden og i staven, der havde en baggrund med at hjælpe mennesker med handicap. Lynn bruger disse kilder, når hun skal finde en løsning på nogle af de udfordringer, som ledere og familier i hendes stav møder. Hun ved ikke altid, hvor hun skal lede efter information eller hjælp, »men hvis man virkelig søger svar gennem bøn,« siger hun, »bliver man inspireret til at lede de steder, hvor man kan finde svar.«

Forståelse for behov

Lynn prøver også på at få en forståelse for de handicaprelaterede behov, som lederne

i hendes område har. For at kunne gøre dette, bad hun sine stavsledere om at sende et brev til biskopperne, hvori de blev informeret om hendes kaldelse, og om at hendes hjælp var til rådighed. Hun mødtes også med stavens primarypræsidentskab for at få kendskab til deres udfordringer, og planlagde møder med andre grupper af ledere. »Jeg ville gerne sprede ordet,« siger hun. »Jeg ville gerne have, at folk ved, hvor de kan finde hjælp.«

Ved at lade stavens medlemmer vide, at hun var klar til at tjene, fik Lynn hurtigt mulighed for at hjælpe ledere. Kun få måneder efter at være blevet kaldet som handicapspecialist, blev hun indbudt til at tale til et menighedsråd om kendetegnene ved et bestemt handicap. Hun tjente på andre måder, såsom at hjælpe en lærer med at forstå, hvordan man underviser et autistisk barn og foreslog, at man kaldte en assisterende primarylærer, så et barn med et handicap kunne deltage i klassen.

Lynn planlægger fremadrettet at hjælpe ledere med at opfylde deres kaldelse. Idet hun gør dette, hjælper hun medlemmerne i sin stav med at følge Kristi eksempel på at elske og række ud til andre, deriblandt dem med handicap. ■

NOTER

1. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 21.1.26.
2. »Disability Specialist«, www.lds.org/callings/disability-specialist.

**Præsident
James E. Faust
(1920-2007)**

Andenrådgiver
i Det Første
Præsidentskab

Hyrden hos fårene våger

*Til de sorgbetyngede forældre, som
har været retfærdige, flittige og bønsumme i
undervisningen af deres ulydige børn, siger vi:
Den gode Hyrde våger over dem.*

Præsident James E. Faust blev opretholdt som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab den 12. marts 1995 og tjente i den kaldelse indtil sin død den 10. august 2007. Denne tale, som blev holdt ved generalkonferencen i april 2003, er med i dette nummer som en af flere artikler om at styrke familien.

Kære søskende og venner, hensigten med mit budskab denne formiddag er at opmuntre og trøste sorgfulde forældre, som har gjort deres bedste for at kopdrage deres børn i retfærdighed, med kærlighed og hengivenhed, men som er fortvivlede, fordi deres barn har gjort oprør eller er blevet ført på afveje og følger det ondes og ødelæggelsens vej. Når jeg tænker på jeres store kvaler, mindes jeg Jeremias' ord: »I Rama høres klageråb ... Rakel græder over sine børn, hun lader sig ikke trøste.« Til dette udtrykte Herren denne kærkomne trøst: »Græd ikke mere ... For du får løn for din møje ... de skal vende tilbage fra fjendens land.«¹

Jeg må begynde med at vidne om, at Herrens ord til forældre i denne kirke står i Lære og Pagter 68 i dette bemærkelsesværdige påbud: »Og videre, for så vidt som forældre, der har børn i Zion eller i nogen af hendes stave, som er organiseret, ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn,

De, der farer vild, »må lide for deres synder og bliver måske nødt til at vandre ad en tornestrøet sti, men hvis denne sti, ligesom tilfældet var med den fortabte søn, leder dem til en tilgivende fars hjerte og hjem, har den smertefulde oplevelse ikke været forgæves«.

og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspå- læggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.«² Forældrene bliver pålagt, at »lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.«³ Som far, bedstefar og oldefar anerkender jeg dette som Herrens ord, og som Jesu Kristi tjener beder jeg indtrængende forældre om at følge dette råd så samvittighedsfuldt, som de kan.

Hvem er gode forældre? Det er de, som kærligt, bønligt og oprigtigt har bestræbt sig på ved eksempel og forskrift at undervise deres børn i at »bede og at vandre retskaffent for Herren.«⁴ Dette gælder også, selv om nogle af deres børn er ulydige eller verdslige. Børn kommer til verden med deres egen særegne ånd og personlighed. Nogle børn »vil udfordre hvilke som helst forældre, under hvilke som helst forhold ... På samme måde er der måske andre, som vil være til velsignelse og glæde for næsten enhver far eller mor.«⁵ Vellykkede forældre er de, som har ofret og kæmpet for at gøre deres bedste under de forhold, der er i deres familie.

Man kan ikke måle dybden af den kærlighed, som forældre har til deres børn. Der er intet andet forhold, som svarer til det. Det overgår selv frygten for døden. En fars eller mors kærlighed til et barn hører ikke op, men varer ved gennem hjertesorg og skuffelse. Alle forældre håber og beder til, at deres børn træffer kloge beslutninger. De børn, som er lydige og ansvarsbevidste, gør deres forældre uendeligt stolte og lykkelige.

Men hvad hvis de børn, som er blevet undervist af trofaste, kærlige forældre, gør oprør eller bliver ledt på afveje? Findes der noget håb? Den far eller mor, som sørger over et egensindigt barn, er næsten utrøstelig.

Kong Davids tredje søn, Absalom, slog en af sine brødre ihjel og var også anfører for et oprør mod sin far. Absalom blev slået ihjel af Joab. Da kong David hørte om Absaloms død, græd han og sagde: »Min søn, Absalom, min søn, min søn, Absalom! Gid det var mig og ikke dig, der var død! Absalom, min søn, min søn!«⁶

Denne kærlighed, som forældre nærer, kommer også til udtryk i lignelsen om den fortabte søn. Da den oprørske søn kom hjem efter at have ødslet sin arv bort på et løssluppet levned, slagtede faderen fedekalven og fejrede, at hans fortabte søn var kommet hjem. Til sin lydige, men også vrede, søn sagde han: »Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«⁷

Jeg tror på og anerkender de trøstende ord, som ældste Orson F. Whitney (1855-1931) sagde:

»Profeten Joseph Smith har sagt – og han har aldrig undervist i en mere fortrøstningsfuld lære – at forældrenes evige besejning og de guddommelige løfter, der gives dem for tapper tjeneste i sandhedens sag, ikke alene frelser dem selv, men også deres efterkommere. Skønt nogle af fårene måske farer vild, så holder Hyrden øje med dem, og før eller siden føler de det guddommelige forsøns arme rækker ud efter dem og trækker dem tilbage i folden. De vender tilbage, enten i dette liv eller i det tilkommende liv. De må betale deres gæld til retfærdigheden, de må lide for deres synder og bliver måske nødt til at vandre ad en tornestrøet sti, men hvis denne sti, ligesom tilfældet var med den

En fars eller mors kærlighed til et barn hører ikke op, men varer ved gennem hjertesorg og skuffelse. Alle forældre håber og beder til, at deres børn træffer kloge beslutninger.

Den fortabte søn blev budt velkommen tilbage i familien, men hans arv var spildt. Barmhjertigheden berøver ikke retfærdigheden, og den magt, hvorved et egensindigt barn er beseglet til sine forældre, kan kun fordre barnet på betingelse af omvendelse og ved Kristi forsoning.

fortabte søn, leder dem til en tilgivende fars hjerte og hjem, har den smertefulde oplevelse ikke været forgæves. Bed for jeres letsindige og ulydige børn; hold fast ved dem med jeres tro. Bliv ved med at håbe, bliv ved med at tro, indtil I ser Guds frelse.«⁸

Et princip i denne udtalelse, som ofte bliver overset, er, at de må omvende sig fuldstændigt og »lide for deres synder« og »betale deres gæld til retfærdigheden«. Jeg ved, at det er nu, det er tid til at »berede sig til at møde Gud«. ⁹ Hvis de vildfarne børn ikke omvender sig i dette liv, er beseglingens bånd da stadig stærke nok til, at børnene kan udvirke deres omvendelse? I Lære og Pagter får vi at vide:

»De døde, der omvender sig, bliver forløst ved lydighed mod Guds hus' ordinancer og skal, efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er blevet tvættet rene, modtage en belønning i forhold til deres gerninger, for de er arvinger til frelse.«¹⁰

Vi husker, at den fortabte søn bortødslede sin arv, og da alle pengene var brugt op, vendte han hjem til sin fars hus. Der blev han budt velkommen tilbage i familien, men hans arv var spildt.¹¹ Barmhjertigheden berøver ikke retfærdigheden, og den magt, hvorved et egensindigt barn er beseglet til sine forældre, kan kun fordre barnet på betingelse af omvendelse og ved Kristi forsoning. Vildfarne børn, som omvender sig, opnår frelse og alle de velsignelser, som følger med, men ophøjelse er meget mere end det. Den må man gøre sig fuldt ud fortjent til. Spørgsmålet om, hvem der bliver ophøjet, må overlades til Herren og hans barmhjertighed.

Der er meget få, hvis oprør og misgerninger er så alvorlige, at de har »bortsyndet kraften til omvendelse«. ¹² Denne afgørelse

må også overlades til Herren. Han siger: »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker.«¹³

Måske forstår vi ikke i dette liv fuldt ud, hvor stærke de bånd er, som retfærdige forældre er besejlet til deres børn med. Det kan meget vel være, at der er flere hjælpsomme kræfter på spil, end vi aner.¹⁴ Jeg tror, at der øves en stærk indflydelse fra slægten, når vore kære forfædre fortsætter med at påvirke os fra den anden side af sløret.

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) har sagt, at »omvendelse blot er sjælens hjemve, og at en forælders vedvarende og omhyggelige omsorg er det smukkeste, jordiske eksempel på Guds usvigelige tilgivelse«. Er familien ikke det bedste forbillede, som Frelserens mission forsøgte at fremstille?¹⁵

Vi lærer meget af vore egne forældre om forældreren. Min kærlighed til min far blev meget dybere, når han var venlig, tålmodig og forstående. Da jeg kørte galt i familiens bil, var han mild og tilgivende. Men hans sønner kunne forvente at blive irettesat skarpt, hvis vi omgik sandheden eller blev ved med at bryde reglerne, men især hvis vi ikke viste respekt over for vores mor. Min far har været død i næsten et halvt århundrede, men jeg savner stadig at kunne bede ham om et klogt og kærligt råd. Jeg indrømmer, at jeg til tider tvivlede på hans råd, men jeg tvivlede aldrig på hans kærlighed til mig. Jeg ville aldrig skuffe ham.

En vigtig del af det at gøre det bedste, vi kan som forældre, er at disciplinere vore børn på en kærlig, men fast måde. Hvis vi ikke disciplinerer vore børn, bliver samfundet måske nødt til det på en måde, som hverken vi eller vore børn bryder sig om. En

del af børns opdragelse er at lære dem at arbejde. Præsident Gordon B. Hinckley (1910- 2008) har sagt: »En af de største værdier ... er ærligt arbejde. Viden uden arbejde er ingen nytte til. Viden sammen med arbejde er genialitet.«¹⁶

Der bliver stadig flere af Satans snarer, og på grund af dette bliver det sværere at opdrage børn. Derfor må forældre gøre deres allerbedste og gøre brug af den hjælp, som tjeneste og aktivitet i Kirken kan være. Hvis forældre opfører sig forkert og blot for en tid kommer på afveje, kan nogle af deres børn være tilbøjelige til at følge deres eksempel.

Sagen har en anden side, som også skal nævnes. Jeg bønfalder de børn, som har fjernet sig fra deres forældre, om at række dem hånden, også selv om forældrene ikke har været, som de burde. De børn, som er kritiske over for deres forældre, gør vel i at huske på det kloge råd, som Moroni gav, da han sagde: »Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min far på grund af hans ufuldkommenhed, ej heller dem, som har skrevet før ham; men giv hellere Gud tak for, at han har tilkendegivet vore

Gode forældre er dem, som kærligt, bønligt og oprigtigt har bestræbt sig på ved eksempel og forskrift at undervise deres børn i at »bede og at vandre retskaffent for Herren«. Dette gælder også, selv om nogle af deres børn er ulydige eller verdslige.

Jeg bønfaller de børn, som har fjernet sig fra deres forældre, om at række dem hånden ... Jeg håber, at alle børn til sidst vil vende deres hjerte til deres fædre og ligeså til deres mødre.

ufuldkommenheder for jer, så I kan lære at være mere vise, end vi har været.«¹⁷

Da Moroni kom til den unge profet Joseph Smith i 1823, citerede han følgende vers angående profeten Elias' mission: »Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre.«¹⁸ Jeg håber, at alle børn til sidst vil vende deres hjerte til deres fædre og ligeså til deres mødre.

Et dejligt ægtepar, jeg kendte i min ungdom, havde en søn, som var oprørsk og havde stødt familien fra sig. Men da de blev ældre, blev de forsonet, og han var den mest omsorgsfulde og hjælpsomme af alle deres børn. Efterhånden som vi bliver ældre, bliver påvirkningen fra vore forældre og bedsteforældre på den anden side af sløret stærkere. Det er en dejlig oplevelse, når de besøger os i vore drømme.

Det er meget urimeligt og uvenligt at dømme samvittighedsfulde og trofaste forældre, fordi nogle af deres børn gør oprør eller afviger fra deres forældres undervisning og kærlighed. Lykkelige er de forældre, der har børn og børnebørn, som bringer dem trøst og glæde. Vi må vise hensyn over for disse værdige, retskafne forældre, som lider og kæmper med ulydige børn. En af mine venner plejede at sige: »Hvis du aldrig har haft nogen problemer med dine børn, så bare vent.« Ingen kan med nogen grad af sikkerhed sige, hvad deres egne børn vil gøre under bestemte forhold. Da min kloge svigermor så andre børn optræde upassende, plejede hun at sige: »Jeg siger aldrig, at det kunne mine børn ikke finde på, for hvem ved, om de ikke er i færd med det lige nu, mens jeg sidder og taler!« Når visse forældre sørger over deres

ulydige og egensindige børn, må vi med barmhjertighed forbyde, at nogen »kaster den første sten«. ¹⁹

Et anonymt medlem af Kirken skrev og fortalte om den hjertesorg, hendes bror voldte hendes forældre. Han begyndte at tage stoffer. Han modsatte sig alle bestræbelser på at genvinde kontrol og disciplin. Han var lusket og trodsig. I modsætning til den fortabte søn kom denne vildfarne søn ikke hjem af egen fri vilje. I stedet blev han fanget af politiet og blev tvunget til at stå ansigt til ansigt med følgerne af sine handlinger. I to år støttede forældrene Bill, mens han var på afvæjning. »Kort sagt,« sagde Bills søster, »synes jeg, mine forældre er enestående. De nærrede en urokkelig kærlighed til Bill, selv om de ikke brød sig om og endog hadede det, han gjorde mod sig selv og mod deres familieliv. Men de holdt tilstrækkelig af deres familie til at støtte Bill på enhver nødvendig måde for at hjælpe ham gennem den vanskelige tid og på fode igen. De efterlevede Kristi dybere, mere følsomme og omfattende evangelium ved at elske en, som var faret vild.« ²⁰

Vi må ikke være hovmodige, men snarere ydmygt taknemlige, hvis vore børn er lydige og ærbødige over for vores undervisning i Herrens veje. Til de sorgbetyngede forældre, som har været retfærdige, flittige og bønssomme i undervisningen af deres ulydige børn, siger vi: Den gode Hyrde våger over dem. Gud kender og forstår jeres dybe sorg. Der er håb. Find trøst i Jeremias' ord: »For du får løn for din møje,« og dine børn kan »vende tilbage fra fjendens land«. ²¹ Det vidner og beder jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jer 31:15-16.
2. L&P 68:25.
3. L&P 68:28.
4. L&P 68:28.
5. Howard W. Hunter, »Forældres omsorg for deres børn«, *Den danske Stjerne*, apr. 1984, s. 113.
6. 2 Sam 19:1.
7. Luk 15:32
8. Orson F. Whitney, i Conference Report, apr. 1929, s. 110.
9. Alma 34:32.
10. L&P 138:58-59.
11. Se Luk 15:11-32.
12. Alonzo A. Hinckley, i Conference Report, okt. 1919, s. 161.
13. L&P 64:10.
14. Se John K. Carmack, »Når vore børn kommer på afveje«, *Liahona*, mar. 1999, s. 28-37.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 32.
16. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 704.
17. Morm 9:31.
18. JS-H 1:39.
19. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living*, 1973, s. 58.
20. »With Love – from the Prodigal's Sister«, *Ensign*, juni 1991, s. 19.
21. Jer 31:16.

Lykkelige er de forældre, der har børn og børnebørn, som bringer dem trøst og glæde. Vi må vise hensyn over for disse værdige, retskafne forældre, som lider og kæmper med ulydige børn.

STYRK familien og Kirken GENNEM PRÆSTEDØMMET

Forældre, familier og enkeltpersoner bliver velsignet, når de studerer og drøfter disse inspirerede budskaber.

Richard M. Romney
Kirkens Tidsskrifter

Kan I huske disse løfter? I har sikkert hørt dem på videoklip, der blev vist til et rådsmøde, et møde på en femte søndag eller til en lektion i Hjælpeforeningen eller i præstedømmekvorummet. Eller måske har I drøftet dem til en familieaften. Løfterne er:

- Ægteskabet vil blive styrket.
- Fædre og mødre vil udvise større åndeligt lederskab i deres familie.
- Unge vil blive forberedt til at indgå og holde hellige pagter og til at tjene Herren som fuldtidsmissionærer og resten af livet.
- Enlige medlemmer vil få støtte, modtage præstedømmevelsignelser i deres hjem og være fuldt ud engageret i at opbygge Guds rige.
- Kvorummer og råd vil samarbejde om at betjene vor himmelske Faders børn.
- Kirken vil blive styrket.

Disse løftet blev givet i marts, da Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum lancerede budskaber på en dvd med titlen *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet*. Samtidig blev menigheds- og stavsråd opfordret til at gennemgå budskaberne og derpå sammen drøfte, hvordan de kunne bruge dem. Familier blev også opfordret til at se videoerne online på <http://wwlt.lds.org> og mindre klip, når de bliver klar. Ledere og undervisere blev opfordret til at skabe muligheder ved møder og i klasser for medlemmerne til at se videoklip og fortælle om deres egne indtryk, erfaringer og vidnesbyrd, som de bliver tilskyndet til af Ånden. Forældre blev opfordret til at gøre det samme i hjemmet sammen med deres familie.

»Helligånden vil undervise medlemmer i, hvordan de kan blive styrket af præstedømmets kraft i deres egne roller og ansvar,« siges der i afsnittet »Sådan bruges denne undervisning«.

Dynamiske drøftelser

Selv om budskaberne blev frigivet for tre måneder siden, fortsætter studiet og drøftelserne – og de ledsagende velsignelser – i dag, og denne metode skaber en ny dimension for oplæring i Kirken. Til forskel fra tidligere oplæring, der primært bestod af en engangstransmission for menigheds- og stavsledere, er det hensigten med denne oplæring, at den er vedvarende. Det er årsagen til, at videoer findes online på wwlt.lds.org. En tilsvarende hjemmeside,

leadershiplibrary.lds.org, har link til videoerne og til mange andre ressourcer, der kan hjælpe familier, enkeltpersoner, kvorummer, klasser og råd til at uddybe deres forståelse og anvende det, de lærer.

Hver video fokuserer på forskellige aspekter ved præstedømmet. Medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum kommer sammen med andre generalautoriteter og øvrige præsiderende ledere i Kirken med inspireret instruktion i:

HVOR FINDER MAN VIDEOER OG MATERIALER

Videoerne og materialet findes på <http://wwlt.lds.org>. Når man henter videoer fra internettet i en kirkebygning, opfordres lederne til at downloade dem først og afspille dem på en computer frem for at være afhængig af kirkebygningens internetforbindelse.

- Hvordan familier kan finde styrke og fred gennem præstedømmets kraft.
- Hvordan man hjælper hver familie med at opleve præstedømmets velsignelser.
- Hvordan de, der bærer præstedømmenøgler, styrker hjem og familie.
- Hvordan man betjener på kristuslignende måder.
- Hvordan man opdrager børn i lys og sandhed.

Mange af de evangeliske principper, der fremgår af *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet*, fremgår også i *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, så gennemgang af oplysningerne i håndbogen kan være gavnlige under studiet og drøftelserne. En gennemgang af »Familien: En proklamation til verden« kan også være nyttig.

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarer, at budskaberne i *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet* »har til formål at hjælpe os til gennem Helligåndens magt at lære, hvordan vor himmelske

Fader ønsker, at vi tjener, især i familien.« Det er den vigtigste del af oplæringen – ikke så meget det, der bliver sagt i et videoafsnit, men det, som Helligånden lærer os, mens vi overvejer og drøfter de principper, der undervises i.

Hvor kan det bruges

Alle ledere, medlemmer og familier bør få mulighed for at høre og drøfte budskaberne i *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet*, enten på dvd eller online.

Budskaberne velsigner familier, når de bruger dem til familieaftener og i andre situationer i familien. Ægtemænd og hustruer er trods alt ligeværdige partnere i ledelsen af deres børn. »Der kan være situationer, hvor forældre skal undervise i et princip, og de kan bruge denne hjælpekilde, når de forsøger at hjælpe en søn eller datter hen ad vejen,« forklarer ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum i videoen med titlen »Dette er Herrens værk«. Og ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum gør opmærksom på, at »uanset hvor betydningsfuld en

PROFETISKE PRINCIPPER FRA OPLÆRINGEN

Videoerne der er en del af *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet* er mættet med uforglemmelig undervisning. Her er nogle få fra medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum:

Ældste L. Tom Perry leder en drøftelse om præstedømmenøgler og bærer vidnesbyrd om, at det er Frelserens kirke, vi tilhører. Det er ham, der leder, vejleder og viser sin profet vej her på jorden. Der er ingen tvivl i mit sind om, at han står i spidsen for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Ældste Russell M. Nelson underviser os i, at »intet er vigtigere for kommende missionærer end at føle præstedømmets retfærdige indflydelse i deres hjem og at opleve dets velsignelser i deres liv.«

Ældste Dallin H. Oaks rådgav os, at »præstedømmets kraft afhænger af personlig retskaffenhed,« og at velsignelserne ved præstedømmets kraft er »tilgængelige for både mænd og kvinder.« Han fortæller, at familier er »billedet på og forløberer til ophøjelse i det celestiale rige.«

Og **ældste M. Russell Ballard** vidner om, at »præstedømmets myndighed kan binde familier sammen ved de beseglede ordnancer i Herrens hus.« Han rådede også om, at »de brødre, der leder i menigheder og stave, er nødt til at trække meget på den styrke, som Kirkens kvinder kan bringe til opbygningen af Guds rige.«

Det budskab vi lærer om i Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet kan bruges i forskellige sammenhænge som fx stavs- og menighedsråd.

vejleders undervisning i præstedømmet eller i Unge Piger er i Kirken – og vi håber, den er virkelig god – kan den umuligt være lige så god som en mors eller fars eksempel.»

I Kirken kan budskaberne bruges til møder i stavspræsidentskabet og biskoprådet, stavs- og menighedsrådsmøder, møder i præstedømmets udøvende komité, lederskabsmøder i stavens organisationer, præsidentskabsmøder (herunder kvorumspræsidentskaber i Det Aronske Præstedømme og klassepræsidentskaber i Unge Piger), fællesmøder for præstedømmet og Hjælpeforeningen på en femte søndag, kvorums- og organisationsmøder om søndagen, møder til stavs- eller distriktskonferencer (dog ikke søndagens hovedmøde) samt menigheds- og grenskonferencer (dog ikke til nadvermødet).

Drøftelserne kan omfatte, hvordan man styrker de unge og de unge voksne. Lederne kan komme med opgaver baseret på disse drøftelser og regelmæssigt følge op på opgaverne ved rådsmøder.

Formålet med at studere og drøfte disse budskaber er at hjælpe enkeltpersoner og familier med at styrke deres tro, opbygge deres vidnesbyrd og styrke deres omvendelse til Jesu Kristi evangelium.

»Vores sikkerhed og fremgang kræver blot, at vi retter vores hensigt og hjerte efter Guds ønsker, og ligesådan med hans magt,« sagde præsident Eyring. Disse budskaber er »en vejledning og opmuntring til at foretage denne tilpasning og til at tage andre med os.«

Videoen »Ministering« viser overbevisende eksempler på præstedømmeledere, der besøger enkeltpersoner og familier, og viser, hvordan sådanne besøg kan bidrage til at redde mindre aktive medlemmer.

»Når vi tænker over vores befaling om at bistå de svage, opløfte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ, kan vi faktisk ikke gøre det på nogen bedre måde, end når vi personligt står i en persons hjem og virker på denne måde efter det mønster, som Jesus brugte,« udtalte den præsiderende biskop Gary E. Stevenson i videoen »Dette er Herrens værk«. »Jeg tror, at den virkelige gavn kommer, når vi drøfter og lærer og så går ud og gør det,« sagde han.

Styrke og fred

Når denne oplæring fortsætter over hele Kirken, modtager medlemmerne velsignelser, når de anvender de evangeliske principper, der undervises i. »Alle Guds sønner og døtre vil blive velsignet, hvis de følger lærdommene og eksemplerne i disse præsentationer,« siger ældste Ballard.

Ægtefæller, fædre og mødre, unge, ugifte medlemmer, kvorummer og råd betjener andre gennem præstedømmet og finder inspiration, når de følger Jesu Kristi eksempel. Når de fortsætter dermed, bliver løfterne, der fremgår af *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet* realiseret. Medlemmerne vil se opfyldelsen af præsident Eyrings løfte fra den sidste video: Selv i vanskelige tider kan »vores familie . . . være stærk og fredfyldt.« ■

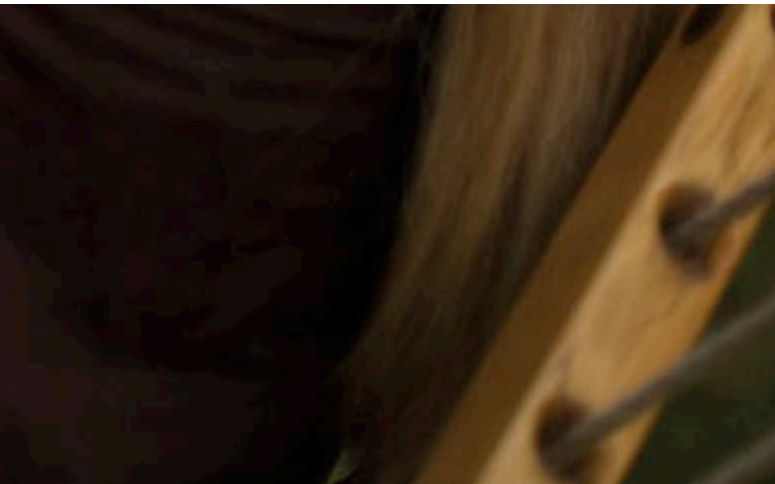

FOTILLUSTRATIONER: CRAIG DIMOND OG CODY BELL © IRI

principper

TIL ET VELLYKKET ÆGTESKAB OG
EN VELLYKKET FAMILIE

Jennifer Grace Jones
Kirkens Tidsskrifter

Amy Adams fra Washington i USA forsøgte at beslutte, hvilke aktiviteter der ville være til størst gavn for hendes tre små børn, da en samtale med hendes mor fik hende til at ændre mening. »Hvad, hvis du nu gav dine børn noget, som var bedre end en sportsgren eller dans?« spurgte Amys mor. »Hvad nu, hvis de lærte at føle Ånden mere ved at blive hjemme?« Så mindede hendes mor hende om det, som præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, havde sagt om kraften ved at fokusere på livets grundlæggende forhold (se fx »Det, der betyder mest«, *Liahona*, nov. 2010, s. 19-22).

Amy og hendes mand, Brett, bad om det og grundede over dette råd og følte begge, at det ville være en god idé for deres familie at bruge mere tid sammen i hjemmet. I et år gav de afkald på dans og sportsgrene; i stedet forberedte de måltider, lærte primarysange, tog på museer og legede udenfor. »Vore børn blev i stand til at føle Ånden ... fordi vi tog os tid til at stoppe op og lytte,« fortæller Amy. Vores børn bliver måske ikke de bedste til sport eller dans, siger hun, »men de har et vidnesbyrd om Frelseren.«

Amy og Brett bad om at vide, hvordan de personligt skulle følge vejledningen fra nutidige profeter, og dette gjorde dem i stand til at modtage inspiration for deres familie. Amy fortæller, at denne inspiration ledte hende til »hendes stolteste øjeblikke som mor.«

I »Familien: En proklamation til verden« har nutidige profeter opridset ni grundlæggende principper til styrkelse af familier, der er centreret omkring evangeliet: »Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser« (*Liahona*, nov. 2010, s. 129). Gennem følgende lærdomme fra Kirkens ledere, eksempler fra Jesu Kristi liv samt billeder, ser vi nærmere på disse ni principper og på de måder, hvorpå vi kan anvende dem.

TRO

»Tro [er] den tillid til Jesus Kristus, som får et menneske til at adlyde ham.«

Guide til Skrifterne, »Tro«, på scriptures.lds.org/da.

Fra Kirkens ledere

Som forældre har vi fået en »befaling om at lære vore børn »at forstå læren om ... tro på Kristus, den levende Guds Søn« (L&P 68:25) ...

Der er intet andet, som vi kan være fuldstændigt sikre på. Der er intet andet fundament i livet, der på samme måde kan bringe fred, glæde og håb. I usikre og svære tider er tro virkelig en åndelig gave, som er vores yderste indsats værd. Vi kan give vore børn uddannelse, undervisning, sport, kunst og materielle goder, men hvis vi ikke giver dem tro på Kristus, har vi givet meget lidt.«

Ældste Kevin W. Pearson fra De Halvfjerds', »Tro på Herren Jesus Kristus«, *Liahona*, maj 2009, s. 38.

OMVENDELSE

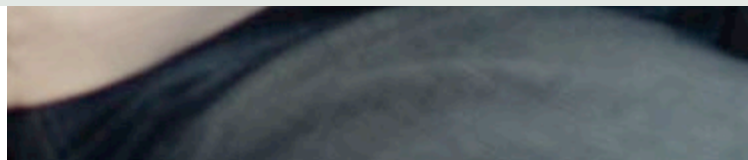
»Når et menneske omvender sig, vender det sig fra det onde og bringer sit hjerte og sin vilje i harmoni med Gud.«

Guide til Skrifterne, »Omvendelse«, på scriptures.lds.org/da.

Fra Kirkens ledere

I dag er altid en bedre dag at omvende sig end en hvilken som helst »i morgen ... Selv om vi skulle opnå tilgivelse på et senere tidspunkt, kan Herren ikke genskabe den gode påvirkning, som vores omvendelse i dag kunne have haft på dem, vi elsker og skal tjene. Dette er især af særlig betydning for forældre til små børn. I de spæde år gives der muligheder for at forme og opmuntre ånder, muligheder, der måske aldrig kommer igen. Men selv den bedstefar, der måske har forpasset sådanne muligheder med sine egne børn, kan måske ved at vælge at omvende sig i dag gøre det for sine børnebørn, som han engang kunne have gjort for deres forældre.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab »Udsæt ikke din omvendelse«, *Liahona*, jan. 2000, s. 40.

FRA VENSTRE: FOTOILLUSTRATIONER: CRAIG DIMOND, CODY BELL, CHRISTINA SMITH © IRI, HERREN JESUS KRISTUS AF DEL PARSON © IRI

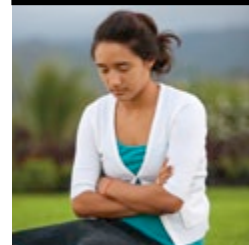
Fra Jesu Kristi liv

Da Frelseren afsluttede den første dag af sin tjenestegering hos nefitterne, så han på folkets ansigter og så, at »de var rørt til tårer og så vedholdende på ham, som om de ville bede ham om at blive lidt længere hos sig.« Han blev fyldt af medfølelse og sagde: »Har I nogen blandt jer, som er syge? ... Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem.«

Mængden kom frem med deres syge, og Jesus helbredte dem hver og en. Og de knælede alle – 2500 mænd, kvinder og børn – ned for Jesu fødder og tilbad ham.

Frelseren befalede dem, at de små børn skulle bringes til ham og befalede, at mængden skulle knæle. Han knælede ned blandt børnene og begyndte at bede. Folket blev overvældet af glæde efter at have hørt hans bøn, og de bar dette vidnesbyrd: »Aldrig før har øjet set, ej heller har øret hørt så store og vidunderlige ting, som vi så og hørte Jesus sige til Faderen« (se 3 Ne 17:1-17).

BØN

»Bøn er handlingen, gennem hvilken Faderens og barnets vilje bringes i overensstemmelse. Formålet med bøn er ikke at få Gud til at ændre sindelag, men at sikre os selv og andre mennesker de velsignelser, som Gud i forvejen er villig til at skænke os, men som vi må bede om at få del i.«

Guide til Skrifterne, »Bøn«.

TILGIVELSE

»Tilgivelse har ... som regel én af to betydninger: (1) Når Gud tilgiver et menneske, annullerer eller fratager han den straf, som mennesket er hjemfalden til på grund af synden ... (2) Når mennesker tilgiver hinanden, behandler de hinanden med Kristusliggende kærlighed.«

Guide til Skrifterne, »Tilgivelse«, på scriptures.lds.org/da.

»Tilgivelse har ... som regel én af to betydninger: (1) Når Gud tilgiver et menneske, annullerer eller fratager han den straf, som mennesket er hjemfalden til på grund af synden ... (2) Når mennesker tilgiver hinanden, behandler de hinanden med Kristusliggende kærlighed.«

Fra Kirkens ledere

»Husk, at himlen er fyldt med dem, der har dette til fælles: De er blevet tilgivet. Og de tilgiver.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 77.

Fra Jesu Kristi liv

En farisæer ved navn Simon indbød Frelseren til middag. Mens de spiste, kom en kvinde, som var kendt i byen som en synder, hen til Jesus og stod i nærheden og græd. Hun knælede ved Frelserens fødder og vaskede dem med sine tårer, tørrede dem med sit hår og salvede dem med olie. Simon så på kvinden og tænkte: »Hvis denne mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham.«

Frelseren vendte sig så mod Simon og fortalte ham en lignelse:

»En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds.

Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld.«

Så spurgte Jesus Simon: »Hvem af [skyldnerne] vil så elske [pengeudlåneren] mest?«

Simon svarede, at det nok var skyldneren, der blev eftergivet den største gæld. Jesus vendte sig så mod kvinden og sagde til Simon: »Ser du denne kvinde? ... Hendes mange synder er tilgivet, siden hun har elsket meget. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt.« Så lovede han kvinden: »Dine synder er tilgivet ... din tro har frelst dig. Gå med fred!« (se Luk 7:36-50).

FRA VENSTRE: FOTOILLUSTRATIONER: STEVE BUNDERSON, DAVID WINTERS OG MATTHEW REIER, MÅ IKKE KOPIERES; DETALJE FRA JESU VASKER APOSTLENS FØDDER, AF DEL PARSON © IRI

Fra Jesu Kristi liv

Aftenen før sin korsfæstelse og timer før smerten i Getsemane, fejrede Jesus Kristus en sidste påske med sine apostle. De havde spist, »og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen ... og han elskede dem indtil det sidste.« Frelseren rejste sig fra middagen og bandt et klæde om sig. Han fyldte et fad med vand og vaskede sine disciples fødder. Da han var færdig, gav han dem en ny befaling:

»Som jeg har elsket jer, skal

I også elske hinanden ...

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple« (se Joh 13:1-5, 34-35).

KÆRLIGHED

»Dyb og inderlig hengivenhed og ømhed ... Det største eksempel på Guds kærlighed til sine børn ses i Jesu Kristi altomfattende forsoning.«

Guide til Skrifterne, »Kærlighed«, på scriptures.lds.org/da.

»Det at man vurderer nogen højt.«

Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11. udg., 2003, »respect«.

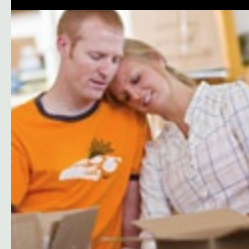
Fra Kirkens ledere

Når vi har prøvet meget og har vandret vidt omkring og har set, hvor flygtig »og til tider hvor overfladisk meget af verden er, så vokser vores taknemlighed for privilegiet ved at tilhøre noget, vi kan regne med – hjemmet, familien og loyalitet hos vore kære. Vi erfarer, hvad det betyder at være knyttet sammen af pligt, respekt og tilhørsforhold. Vi lærer, at intet fuldt ud kan erstatte de velsignede bånd i familien ...

Brødre, lad os behandle vores hustru værdigt og respektfuldt. Hun er vores evige partner. Søstre, ær jeres mand. Han har brug for at høre venlige ord. Han har brug for et venligt smil. Han har brug for et varmt udtryk for sand kærlighed.«

Præsident Thomas S. Monson, »Et kærligt hjem – vejledning fra vores profet«, *Liahona*, aug. 2011, s. 4.

RESPEKT

MEDFØLELSE

»Bogstaveligt talt »at lide med.« At have medfølelse er at udvise sympati, medynk og barmhjertighed over for andre.«

Guide til Skrifterne, »Medfølelse«, på scriptures.lds.org/da.

var sammen med kvinden, og hvor dybt hun sørgede, »ynkedes han over hende.« Han rørte ved båren, hvor den unge mand lå og sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!« Straks satte den unge mand sig op og begyndte at tale, og Frelseren gav ham til hans lidende mor (se Luk 7:11-15).

Fra Jesu Kristi liv

Skrifterne indeholder utallige begivenheder, hvor Frelseren udviste medfølelse over for andre. Da han blev rørt af medfølelse, gav han to blinde mænd synet (se Matt 20:30-34), han gjorde en spedalsk ren (se Mark 1:40-41), og han helbredte alle de syge blandt en mængde af nefitter (se 3 Ne 17:6-9).

Ved en særlig rørende lejlighed, nærmede Jesus sig byen Nain, hvor han så en begravelseskorte for en ung mand – »som var sin mors eneste søn, og hun var enke.« Da Frelseren så, hvor mange mennesker fra byen, der

ADSPREDELSE

Sunde, dydige aktiviteter, der fornyer styrken og ånden hos de involverede.

Fra Kirkens ledere

Ligesom ærligt slid giver hvilen sødme, er sunde fritidsbeskæftigelser »arbejdets sikre ledsager og ven. Musik, litteratur, kunst, dans, drama, sport – alt dette kan sørge for underholdning, der beriger vores liv og fremmer dets indvielse. På samme tid er det næppe nødvendigt at sige, at meget af det, der går for at være underholdning i dag, er råt, nedværdigende, voldeligt, sinds-sløvende og spild af tid. Ironisk nok kræver det til tider hårdt arbejde at finde sunde fritidsbeskæftigelser. Når underholdning går fra dyd til last, ødelægger det et indviet liv.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Betragtninger over et liv viet til Gud«, *Liahona*, nov. 2010, s. 17.

FRA VENSTRE: FOTOILLUSTRATIONER: CRAIG DIMOND, CODY BELL OG DAVID STOKER © IRI; JEG VIL TRØ, AF LIZ LEMON SWINDLE, MÅ IKKE KOPIERES

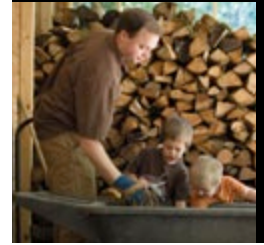
Fra Kirkens ledere

»**A**t lære børn glæden ved ærligt arbejde er en af de største gaver, som vi kan give børn. Jeg er overbevist om, at en af årsagerne til så mange skilsmisser i dag er forældrenes undladelse af at undervise og oplære deres sønner i disses ansvar for at sørge for deres familier og at nyde den udfordring, som dette ansvar bringer. Det er heller ikke lykkedes for mange af os at bibringe vore døtre ønsket om at bringe skønhed og orden ind i deres hjem gennem hjemkundskab ...

Min far indgød mig glæde og taknemlighed for ærligt arbejde og forberedte mig til den tid, hvor jeg ville få ansvar for at sørge for en familie. De principper som min vise far underviste mig i om ærligt arbejde, ikke at lade noget gå til spilde, disciplin, og at sørge for, at opgaven blev gennemført, var grundlæggende for min succes.« ■

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Glæden ved ærligt arbejde«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 52, 54.

ARBEJDE

»En aktivitet, hvor en fysisk eller mental indsats bruges til at opnå et resultat.«

Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11. udg., 2003, »work«.

VI HAR BRUG FOR AT BEDE – NU!

Vores familie var på vej hjem fra en weekendtur til Peace River i Alberta i Canada, som lå fem timers køretur mod nord fra vores hjem i Edmonton. Mørket havde lagt sig over det nordlige landskab, og selvom vinden blæste sneen vildt omkring os på vejen, syntes alt fredeligt og roligt inde i vores bil.

Pludselig viste der sig et advarselslys på instrumentbrættet. Jeg havde kun set det en gang før, for mange år siden, og nu frygtede jeg, hvad der ventede os. Jeg skyndte mig at slukke for al unødvendig strøm, men motoren gav hurtigt op. Jeg vidste, at vi havde passeret den sidste by for mange kilometer siden, og der var mange flere kilometer til vi nåede den næste by. Jeg kunne ikke engang huske, hvornår vi sidst havde set en bil i nogen af retningerne.

Mens vi desperat overvejede vore muligheder, sagde vores 11-årige søn,

Casson: »Vi har brug for at bede – nu!« For mindre end tre måneder siden havde Casson været knust over tabet af sin lillebror, der døde af kræft. Hvor mange bønner havde Casson sendt til himlen i sin kamp for at forstå, hvorfor han havde mistet sin eneste bror?

Min hustru og jeg var ikke sikre på, hvor godt han forstod vores forklaring på, at vore bønner bør være forenelige med vor himmelske Faders vilje og ikke nødvendigvis med vore ønsker. Her sad han dog og viste os, at vi måtte vende os til vor himmelske Fader og fortsat have tro på ham.

Kort tid efter at vi havde bedt, kunne vi se lygterne i vores bakspejl fra en bil, der nærmede sig. Inden for få sekunder stoppede en lang ladvogn foran os, der skulle til Edmonton.

Da chaufføren og jeg nærmede os hinanden, spurgte han med tyk

fransk-canadisk accent: »Har I nogen børn i bilen?« Da jeg svarede ja, sagde han, at han havde passeret en anden bil flere kilometer tilbage, der var standset, men han standsede ikke på grund af det dårlige vejr. Da han nærmede sig os, fik han et tydeligt indtryk af, at vi havde børn, der havde brug for hans hjælp. Derfor standsede han.

Inden for få minutter havde han hejst vores bil op på ladet, og vi var på vej mod Edmonton. Det var en kold tur hjem, men vi varmede os ved den kærlige bekræftelse på, at vor himmelske Fader virkelig hører bønner. Sommetider kommer svarene på måder, vi slet ikke kunne have ventet, og sommetider er svarene stærkere og mere direkte end vi kunne have forestillet os. Vi skal blot have tro på og tillid til Herren. ■

Jeffery R. McMahon, Alberta, Canada

Kort tid efter at vi havde bedt en bøn, kunne vi se lygterne i vores bakspejl fra en bil, der nærmede sig.

JEG TAGER ALDRIG MED TIL FEST MERE

Vores forstad til Chicago i Illinois i USA går der færre end 20 sidste dages hellige unge på et gymnasium med ca. 4.400 elever fordelt på to lokaliteter. Vi har været tilfredse med den uddannelse vores søn har fået, og der bor mange familier med høje standarder i vores område.

I vores søns næstsidste år i gymnasiet blev han inviteret med til gymnasiefest om foråret. Hans date bar en smuk, sømmelig kjole, og vi var spændt på at høre, hvordan aftenen var gået. Da han kom hjem, sagde han: »Jeg tager aldrig til fest på gymnasiet mere!« Han fortalte, at eleverne var begyndt at danse meget vovet, hvilket lærerne ikke stoppede. Jeg var rystet.

Jeg er deltidsansat ved dette skoledistrikt, og et par dage efter festen fik jeg fat i en vicerektor. Han var en retskaffen mand, og jeg følte, at han ville lytte til min bekymring. Han anbefalede mig at skrive til gymnasiets rektor.

Jeg overvejede bønsmot, hvad jeg skulle sige og besluttede at fortælle dem, at jeg var skuffet over den vovede dans, der ikke blev gjort noget for at stoppe. Der var sat en høj standard for det akademiske niveau, så hvorfor ikke for alle andre aktiviteter?

Der gik flere måneder, og jeg mente, at mit brev måtte have lydt for døve ører. Men en dag under registreringen til det nye skoleår, spurgte en vicerektor mig: »Er du moderen, der skrev et brev angående gymnasiefesten?«

»Ja, det er jeg,« svarede jeg.

»Jeg kan fortælle dig, at dit brev har vakt stort postyr!« sagde han.

Jeg fandt ud af, at en af skolelederne ikke var overbevist om, at der skulle foretages nogen ændringer, indtil han bad nogle af eleverne om deres mening. De havde alle samme svar: »Vi tager aldrig til en gymnasiefest igen! De er alt for klamme!«

Ledelsen implementerede så nogle regler for danse-etikette, som ville træde i kraft til den kommende gymnasiefest. Rektor informerede eleverne om, at de ville blive bedt om at forlade festen, hvis de så bort fra reglerne.

Jeg ventede spændt på, at min søn skulle komme hjem fra gymnasiefesten. Da han kom hjem, fortalte han, at de elever, der havde forsøgt at

danse på samme måde igen, blev bedt om at forlade festen. Han fortalte, at det var den bedste fest, han nogensinde havde været med til.

Jeg skrev til ledelsen og takkede dem for at have gjort festen til en af de bedste, der længe havde været. Den vicerektor, som jeg kendte, svarede: »Tak fordi du fik gang i drøftelsen sidste forår. Uden dig, havde vi næppe udviklet os på dette område.«

Jeg har siden fundet ud af, at de fleste af skolerne i vores område har taget disse nye danseregler til sig, så tusindvis af elever nu kan nyde skolefesterne.

Jeg beder til, at Herren vil velsigne os med mod til at tale og forsvare det, som vi tror på. Jeg lærte, at én person kan gøre en forskel. ■

Wendy Van Noy, Illinois, USA

Efter ledelsen havde implementeret dansereglerne, ventede jeg spændt på, at min søn skulle komme hjem fra festen.

JEG BAD FOR DIG

For nyligt kom jeg for sent i kirke og skyndte mig ind under åbningssalmen. Da jeg trådte ind i kirkesalen, så jeg, at der var flere mennesker end normalt. Da jeg så rundt på de forskellige gæster, indså jeg to ting: Det var Primary, der havde nadvermødeprogrammet, og min faste plads var optaget.

Jeg skyndte mig at sætte mig på en af de første, overfyldte rækker, da jeg så en ung mor komme med sin toårige søn og sin datter på seks måneder på armen. Jeg så ikke hendes mand følge med hende. Da jeg så rundt i kirkesalen, fandt jeg ham ved klaveret – han spillede for Primary.

Fordi jeg er enlig, sidder jeg normalt med en bestemt ven. Men

den dag var min ven udenbys. Jeg tænkte, at det ville være rart at sidde med den unge mor og hendes børn i stedet, så jeg spurgte, om jeg måtte sidde ved siden af dem. Moderen sagde ja. Under hele mødet nød jeg at hjælpe til med den lille dreng og lytte til primarybørnene.

Ved slutningen af nadvermødet, lænede moderen sig frem og sagde, at hun havde bedt en bøn for mig den morgen. Jeg ventede på, at hun skulle uddybe det. Hun sagde, at hun havde bedt om, at jeg ville være i kirke, og at jeg ville sidde hos hende og hjælpe hende. Hun kunne ikke forestille sig at klare sig gennem nadvermødet alene.

Jeg var overvældet over, at jeg

havde besvaret hendes enkle bøn, der blev bedt den morgen.

Jeg ved, at Herren elsker os dybere end vi overhovedet kan forstå. At være vidne til et svar på en enkel bøn, lærte mig en stærk lektie, og jeg er sikker på denne oplevelse også lærte moderen noget. Da jeg spurgte, om jeg måtte sidde med denne søster, tænkte jeg ikke på at være svar på en bøn – jeg gjorde bare det, jeg ville ønske nogen ville gøre for mig, hvis jeg var i samme situation.

Vor himmelske Fader hører og besvarer virkelig vore bønner, selv dem, der synes små. ■

Ami Hranac Johnson,
Idaho, USA

Under hele mødet nød jeg at hjælpe til med den lille dreng og lytte til primarybørnene.

DU FJERNEDE MIN SORG

Et stykke tid var jeg aktiv med slægtsforskning og tempeltjeneste. Da jeg var kommet langt med min søgen, vidste jeg dog, at jeg ville få problemer med at finde oplysninger om en person – min bedstefar på min mors side.

Min mor var ikke vokset op sammen med sin far og havde mistet kontakten til både ham, sine søskende og alle sin fars slægtninge. Hun havde intet, der kunne bekræfte hans fødselsdato eller fødested, og hun var ikke sikker på, hvor eller hvornår han var død. Jeg undrede mig over, om jeg nogensinde ville finde de nødvendige oplysninger.

En dag, da jeg kiggede igennem min mors dagbog, lagde jeg mærke til et foto af min bedstefar. Da jeg vendte det om, så jeg, at han havde underskrevet det, dateret fotoet og indikeret, hvor gammel han var på det tidspunkt. Nu havde jeg hans anslåede fødselsdato! Jeg søgte spændt på hans navn og på datoerne på FamilySearch. Til min store overraskelse, så jeg, at der allerede var udført ordinancer for ham. Hvem kunne have udført ordinancerne for min bedstefar i templet?

Jeg fandt hurtigt ud af, at det var en af mine »forsvundne« onkler på min mors side, der havde udført ordinancer for ham. Jeg søgte efter hans kontaktinformationer og fandt til sidst frem til hans telefonnummer.

Jeg var nervøs for at ringe til ham, for han havde mødt mig 30 år tidligere – da jeg var et år. Jeg vidste ikke, hvordan han ville reagere.

Jeg besluttede mig dog for at ringe. Da han svarede, forklarede jeg, hvordan

jeg havde fundet frem til oplysningerne om min bedstefar – hans far – og jeg fortalte ham, at jeg var hans niece.

Jeg vil for altid huske hans svar: »Du kan ikke forestille dig, hvor bedrøvet jeg har været over at have mistet kontakten med din mor. Nu har du fjernet den sorg fra mig!«

Vi fandt ud af, at begge vore familier på trods af separationen var blevet døbt og bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige omkring det samme tidspunkt, og begge familier var stærke i evangeliet.

Det var et glædeligt, følelsesladet øjeblik for os.

Jeg havde længe forstået, at slægts-historie og tempeltjeneste kan knytte os til vore afdøde slægtninge, men jeg havde aldrig troet, at det ligeledes ville knytte os til vore levende slægtninge. Jeg er taknemlig for, at jeg var i stand til at være med til at forene vores familie gennem slægtshistorie – ikke kun i åndeverdenen, men også i livet på jorden. ■

Kissy Riquelme Rojas,
Chile

En dag, da jeg kiggede igennem min mors dagbog, lagde jeg mærke til et foto af min bedstefar.

Ældste
Kevin W. Pearson
De Halvfjerds

GØR DINE personlige bønner BEDRE

Hvad ville det at lytte til dine personlige bønner afsløre om dig og dit forhold til din himmelske Fader?

Den guddommelige opfordring om at bede til Faderen i Jesu Kristi navn er den oftest nævnte befaling i alle skrifter, og det er den mest enkle form for personlig tilbedelse. Mange af os kæmper dog i vores forsøg på at gøre personlig bøn meningsfyldt og åben for åbenbaring.

Jeg er overbevist om, at personlig bøn er en af de mest betydelige udfordringer, som medlemmer af Kirken møder, især unge og unge voksne. Og fordi de kæmper med bøn, kæmper de åndeligt.

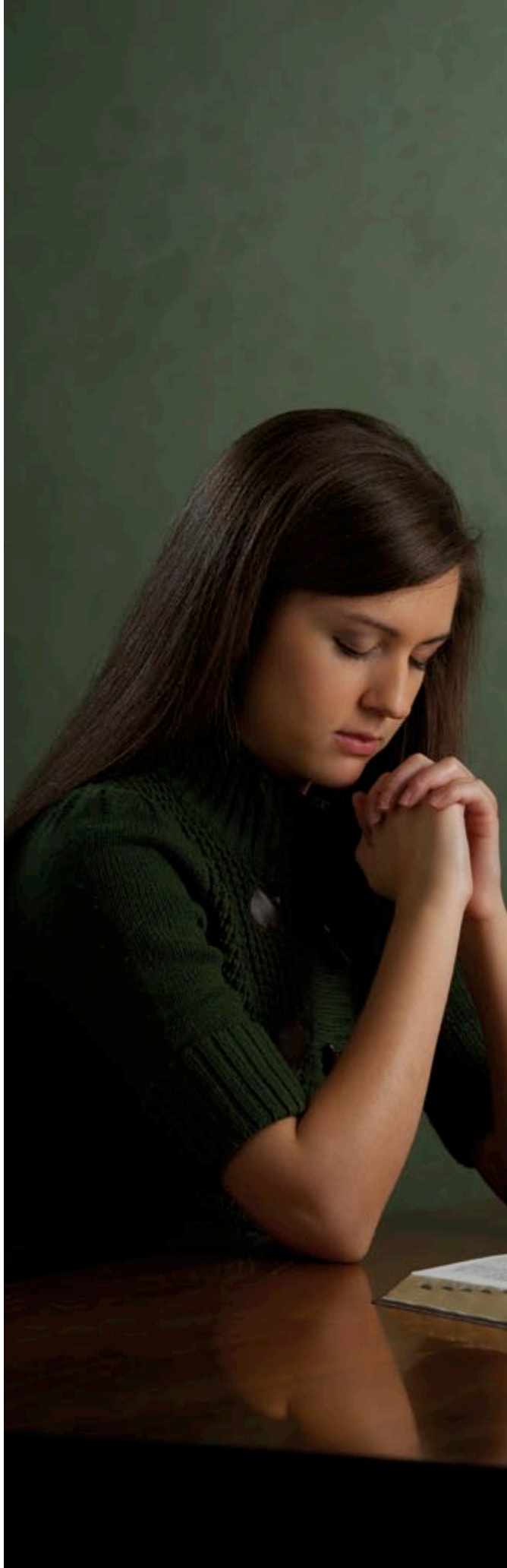
Vore personlige bønner er et barometer for vores åndelige styrke og en indikator for vores åndelige velbefindende. Jeg har som far, præstedømmeleder og missionspræsident lært, at det at lytte opmærksomt til en andens bønner kan afsløre meget om hans eller hendes forhold til Gud.

Hvad ville det at lytte til dine personlige bønner afsløre om dig og dit forhold til din himmelske Fader?

Princippet om personlig bøn

At bede er at tale med Gud, den evige Fader til vores ånd – ikke til ham, men med ham. Han elsker os hver især fuldkomment og er fuld af nåde og forståelse. Han ved alt om os. Han ved, hvad vi har brug for, selv når vi kun kan se, hvad vi vil

FOTOILLUSTRATIONER: LES NILSSON

Bøn er et stærkt og tungtvejende bevis på, at Gud den evige Fader virkelig lever. Personlig bøn er uundværlig, når man skal forstå Gud og vores guddommelige identitet.

have. Han har uendelig magt og evne til at støtte og vejlede os. Han er altid villig til at tilgive os og hjælpe os i alle ting.

Vi kan tale højt med vor himmelske Fader eller tale gennem tanker og ytringer i vores sind og hjerte. Personlige bønner bør være alvorsfulde, hellige ytringer af hæder og taknemlighed; oprigtige anmodninger om specifikke behov og ønsker; ydmyge, angerfulde bekendelser og anmodninger om rensende tilgivelse; tryk- len om trøst, vejledning og åbenbaring. Disse ytringer får os ofte til at udøse vores sjæl til vor kærlige himmelske Fader.

Bøn er ofte kort kommunikation, men den kan også være en åben og vedvarende dialog, der varer den ganske dag og nat (se Alma 34:27).

Personlig bøn er altafgørende

I vor himmelske Faders guddommelige plan er en fysisk og åndelig separation fra hans nærvær nødvendig. Bøn er en altafgørende og åndelig forbindelse mellem Gud og mennesket. Uden bøn er der ingen mulig tilbagevenden til Faderen. Uden bøn er tilstrækkelig tro til at forstå og holde befalingerne umulig. Uden bøn ville den nødvendige åndelige kraft til at undgå fristelse, overvinde prøvelser og modgang være utilgængelig. Uden bøn ville omvendelse, tilgivelse og forsonin- gens rensende kraft være uopnåelig. Med den personlige bøns kraft er alt muligt.

Bøn gør det muligt at modtage åben- baring og åndelige gaver gennem Hellig- ånden. Det er den åndelige kanal, der er gjort tilgængelig for alle Guds børn, der giver os konstant adgang til vor evige Fader, hans elskede Søn og Helligånden.

Bøn er et stærkt og tungtvejende bevis på, at Gud den evige Fader virkelig lever. Personlig bøn er uundværlig, når man skal forstå Gud og vores guddom- melige identitet.

Gør dine bønner bedre Forbered dig på bøn

Ofte finder vore personlige bønner sted som noget af det første om morgene- nen, før vi er rigtig vågne og opmærk- somme, eller sent om aftenen, når vi er for trætte til at bede effektivt. Vores fysi- ske, mentale og følelsesmæssige udmat- telse kan hindre os fra meningsfyldt bøn.

Bøn er åndeligt arbejde, der går forud for mental og åndelig forberedelse. Hvis vi ikke tager os tiden, er ydmyge og opmærksomt overvejer, at vi er ved at påkalde Gud den evige Fader i Jesu Kristi navn, går vi glip af selve essensen ved det guddommelige mønster, der er skabt til at velsigne os.

Afsæt tilstrækkelig tid til omhyggeligt og ydmygt at kommunikere dit hjertes inderste ønsker med vor himmelske Fader. Indbyd Helligånden til at hjælpe dig med at vide, hvad du skal bede om. At bede højt hjælper mig til at holde fokus i mine bønner og lytte til mig selv uden at lade tankerne flyve.

Jeg foreslår, at man finder et tidspunkt og et sted, hvor man omhyggeligt kan grunde over sit liv og sine behov. Reflek- tér over din guddommelige identitet og dit forhold til Gud. Bestræb dig på at danne et billede af vor himmelske Fader, når du forbereder dig på at tale med ham. Tænk på Frelseren, i hvis navn du beder. Dette vil hjælpe dig til at holde fokus

og forberede dig på at bede med et ydmygt og taknemligt hjerte.

Lev værdigt

Vi kan ikke føle os selvsikre i vores himmelske Faders nærhed, hvis vi ikke er moralsk rene. Pornografi, seksuelle overtrædelser og underholdning af enhver slags, der spotter dyd eller ønsker at fremme umoral, kan ødelægge vores selvsikkerhed i bøn og hindre os i at modtage åndelige tilskyndelser. Husk dog, at Satan er den eneste, der vil fortælle dig, at du ikke kan eller ikke bør bede. Helligånden opmuntrer os altid til at bede, selv hvis vi kæmper med lydighed og personlig værdighed.

Bed med mening

Bøn er en vigtig del af åbenbaringsprocessen. Inspirerede spørgsmål giver større fokus, mening og betydning til vore bønner. Hvis du gerne vil modtage mere personlig åbenbaring gennem dine bønner, så prøv at tænke over, hvilke spørgsmål du stiller. Åbenbaring kommer generelt som svar på et spørgsmål. Åbenbaringsprocessen kræver, at vi søger skrifterne, grunder over dem og anvender dem i vores liv. Når vi gør dette, vil Helligånden hjælpe os til at stille inspirerede spørgsmål.

Afstem din vilje med Faderens

Freلسeren befalede gentagne gange, at vi »altid [skal] bede til Faderen i [Herrens] navn« (3 Ne 18:19). Når vi beder i Jesu Kristi navn, betyder det, at »vore ønsker er i overensstemmelse med Kristi ønsker ... vi beder da om det, som er ... muligt for Gud at

skænke os. Nogle bønner forbliver ubesvaret, fordi de på ingen måde er udtryk for Kristi ønsker, men i stedet udspringer af menneskets selvskhed« (Guide til Skrifterne, »Bøn«). Bønner, der følger dette mønster repræsenterer et tomt håb, ikke tro.

Bøn er ikke en forhandlingsproces. Det er en tilpasningsproces. Vi fremsætter ikke forslag til Gud med hensyn til vores synspunkt. Bøn handler mindre om at ændre vore omstændigheder, og mere om at ændre os selv. Det handler om at søge hans vilje og bede om hans hjælp til at gøre det, vi bør gøre. Når vi afstemmer vores vilje med vor himmelske Faders vilje, vil svar og åndelig kraft flyde mere frit. Ved at følge dette mønster kan vi bede med tro.

Hørte vor himmelske Fader mine bønner?

For næsten 20 år siden blev vores femte søn, Benjamin, født. Min hustru fornemmede, at der var noget galt med Benjamins øjne. Vi talte med en nær ven og nethindespecialist i vores menighed, som bekræftede vores bekymring og diagnosticerede Benjamins tilstand som retina blastoma, en sjælden form for kræft i øjet. Det var frygtelige nyheder.

Et par uger senere skulle Benjamin have den første af mange kirurgiske operationer. Forud for operationen havde vi et møde med kirurgen og fortalte ham, at vi troede på, at han ville erfare at Benjamins øje kunne heles og ikke behøvede at blive

Bøn handler mindre om at ændre vore omstændigheder, og mere om at ændre os selv. Det handler om at søge hans vilje og bede om hans hjælp til at kunne gøre det, som vi bør gøre.

fjernet. Hele vores familie og mange medlemmer fra menigheden fastede og bad for vores søn, og vi havde stor tro på, at Benjamin ville blive helbredt.

En time senere vendte kirurgen tilbage og fortalte, at Benjamins øje var blevet ødelagt af tumorceller, og at hans andet øje også havde adskillelige alvorlige tumorer, der krævede øjeblikkelig operation. Jeg var stum. Fuldstændig overmandet af sorg og vantro, forlod jeg hospitalet og gik ud i den fugtige morgen i San Francisco og begyndte at gå, mens jeg græd bitterligt.

Jeg havde gjort alt, hvad jeg havde lært, jeg burde gøre. Vi havde bedt og modtaget en kraftig indskydelse til at vælge denne læge. Vi havde fastet og bedt og følt os sikre på, at vores lille søn ville blive helbredt gennem tro og gennem præstedømmets kraft. Og dog havde Herren ikke grebet ind. Det virkede til, at vores tro ikke havde været mere end blot tomt håb. Jeg begyndte at stille spørgsmål ved alt det, som jeg havde troet på. Mens jeg gik, følte jeg mig forrådt og vred. Jeg blev overmandet af smerte.

Jeg er ikke stolt af den samtale, jeg havde med min himmelske Fader, mens jeg gik og græd den morgen. Efter et stykke tid fik jeg styr på mine følelser. Jeg kan huske, at jeg kom i tanke om teksten fra en primarysang. »Himmelske Fader, er du virk'lig der? Hører du og besvarer hver en bøn jeg be'r?« For du har åbenbart ikke hørt mine, eller også er du måske ligeglad med mig og min søn (»Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6).

I det øjeblik kom en mild barmhjerlighed. I mit sind og hjerte følte jeg disse

ord: »Kevin, han er også min søn.« Det var ikke til at tage fejl af tilskyndelsens klarhed. I det øjeblik indså jeg, at jeg overhovedet ikke havde forstået meningen med bøn. Jeg havde antaget, at blot fordi jeg havde en retfærdig årsag, kunne jeg bruge præstedømmet og faste og bøn til at ændre Guds vilje.

For første gang i mit liv indså jeg til fulde, at jeg ikke bestemte. Jeg vidste, at jeg måtte indordne mig under vor himmelske Faders vilje. Jeg kunne ikke få det, jeg ønskede, når og hvor jeg ønskede det, blot fordi jeg holdt befalingerne. Meningen med bøn var ikke at fortælle min himmelske Fader, hvad han skulle gøre, men snarere finde frem til, hvad han ønskede, at jeg skulle gøre og lære. Jeg måtte afpasse min vilje med hans.

Vi skulle igennem endnu 6 års alvorlige udfordringer, mens vi kæmpede for, at vores lille søn måtte kunne redde sit andet øje og sit liv. Men jeg vidste, at min himmelske Fader var opmærksom på os, og at han bestemte. Og uanset, hvordan det ville ende, så havde han hørt og besvaret min bøn. I dag tjener vores mirakel af en søn på fuldtidsmission i Spanien.

Jeg har ud fra mit eget liv erfaret, at Gud er vores kærlige himmelske Fader, og at han virkelig hører og besvarer vore bønner. Når du fortsat lærer og forstår den personlige bønns guddommelige princip, som Frelseren underviste i, vil bøn blive en kilde til stor åndelig kraft og åbenbaring i dit liv. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University-Hawaii den 17. maj 2011. Hele den engelske tekst findes på devotional.byu.edu.

»Min bror har et problem med pornografi. Han arbejder på det med vores biskop, så jeg vil gerne støtte ham, men det har haft indflydelse på min tillid til ham. Hvordan håndterer jeg det?«

Det er godt, at du ønsker at støtte din bror. Han får brug for din opmuntring. Eftersom din bror har gjort dig bekendt med denne udfordring i hans liv, og siden du ved, at han flittigt forsøger at komme ud af det, har han allerede taget et stort skridt for at vinde din tillid. At overvinde hemmeligholdelsen og bedraget, der så ofte er forbundet med denne udfordring, er bevis på stort fremskridt. Dette kan hjælpe dig til at begynde at stole mere på ham. Det vil tage tid, før den tillid modnes fuldstændigt. Men det betyder ikke, at du ikke stadig kan elske ham. Du kan bede for ham, være et godt eksempel for ham og gøre andet for at hjælpe ham.

Prøv ikke at dømme ham. Hvis han føler sig fordømt, vil han sikkert have det værre i sin kamp, og det vil gøre det vanskeligere for ham at ændre sig. Alle har svagheder; det er årsagen til, at Frelseren gav os forsoningen. Stol på Herren og på, at din bror kan ændre sig og blive tilgivet gennem omvendelse.

Eftersom du ved, at din bror arbejder på denne udfordring med sin biskop, kunne du tale med din biskop om situationen. Han og dine forældre kan hjælpe dig med at vide, hvad du kan gøre. Som familie kan I sammen arbejde på at hjælpe din bror. I kunne faste sammen som familie for at hjælpe ham (se Matt 17:21), hvilket vil være et værn mod fristelse.

Bemærk: Mange unge kvinder kæmper også med afhængighed af pornografi. Samme råd kan anvendes i forhold til søstre.

Udtryk sorg, men ikke afvisning

Pornografi er ikke en lille ting, og det kan være sårende at finde ud af, at nogen, du holder af, har problemer med det. Forsøg at tilgive ham, uanset, hvor lang tid det tager. Husk også at tilgivelse og tillid er to adskilte ting. Din bror kan vinde din

tillid tilbage gennem sine handlinger. Udtryk sorg, men aldrig afvisning. Han har brug for at føle, at han ikke er alene, og han skal holdes ansvarlig for sine handlinger. Når du elsker ham trods afhængigheden, vil han føle håb og finde styrken til at overvinde problemet.

Bethany A., 18 år, Arizona, USA

Opmuntr ham

Jeg ved, at det er svært når man har investeret så meget tillid til én og han så svigter den. Som det første ville jeg bede

vor himmelske Fader om styrke til at tale med din bror. Du kan tale med ham ugentligt om, hvordan det går samt finde skriftsteder i dit personlige studium, der vil opmuntre ham til at få hjælp. Det er vigtigt at støtte ham, selvom han har mistet din tillid. Lad ham vide, at Herren elsker ham og vil tilgive ham. Mind ham om salme nr. 111, »Han elsked' os, vor Fader stor.« Lad ham vide, at Jesus Kristus sonede for vore synder, og hvis vi omvender os, kan vi dag for dag blive lidt bedre.

Naomi B., 16 år, Minnesota, USA

Mist ikke håbet

Mist ikke troen på din bror, for det er på dette tidspunkt, at han har aller-mest brug for sin familie. Det er svært nok for ham at skulle overvinde et problem med pornografi uden også at skulle bekymre sig om sin families tillid til ham. Jeg har haft samme problem, og jeg arbejder på at omvende mig og blive værdig til at tage til

templet og blive beseglet til min familie. Jeg var altid bange for, hvad mine forældre ville sige, eller hvordan de ville behandle mig. Jeg blev overrasket over, hvor støttende de var og, hvor ivrige de var efter at tilbyde løsninger, der kunne hjælpe mig til at blive bedre. Hvis din bror rådfører sig med biskoppen og gør en ærlig indsats, gør han fremskridt.

Ung mand fra Alaska, USA

Støt ham

Vis ham, at du elsker ham uanset hans valg. Støt ham i hvert skridt på vejen og lad ham vide, hvor glad du er for, at han arbejder på det. Tilliden kommer ikke fluks tilbage på én gang, men han prøver at vinde den tilbage. Han er på rette spor, og efterhånden som han lærer, hvordan han kan blive bedre, kan du lære at have tillid til ham igen.

Kirstin M., 17 år, North Carolina, USA

Vær tilgivende

Hvis din bror anvender forsoningens kraft, kan den hjælpe ham med styrke til at omvende sig. Forsoningen kan helbrede dem, der er blevet såret, såvel som dem, der har truffet sårende valg. Vær altid tilgivende og kærlig i stedet for at give efter for vrede.

Seth B., 18 år, Missouri, USA

Bed om vejledning

Knæl ned og bed om vejledning fra vor himmelske Fader og tal med din bror og bed med ham. Når vi ydmyger os for vor himmelske Fader, vil han »ikke tillade, at I fristes over evne, men

vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukkes under« (1 Kor 10:13). Han vil hjælpe din bror til at være stærk over for fristelse og med altid at vælge det rette.

Alejandra B., 22 år, Californien, USA

Stol på Herren

Forsoningen er ikke kun for vore synder, men også for vores trængsler og kampe. Jesus Kristus ved præcis, hvordan du har det – han har følt det før. Ræk ud til ham, og du vil finde hans hånd, der er rede til at løfte dig op. Bed om hans hjælp og om forsoningens helbredende kraft. Fortæl vor himmelske Fader om alle dine problemer, bekymringer og håb vedrørende situationen. Og vigtigere endnu, vent ikke blot på at miraklet skal ske – gør noget. Studér skrifterne, søg visdom, der kan hjælpe dig, og hav tro på, at alt vil falde på plads.

Megan A., 19 år, Arizona, USA

EN MÅDE AT FORETAGE ÆNDRINGER PÅ

»Vor himmelske Fader vidste, før vi kom til denne jordiske tilværelse, at negative kræfter ville friste os til at afvige fra vores kurs, »for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud« (Rom 3:23). Det er derfor, at Herren beredte en vej for os, så vi kunne foretage ændringer. Gennem den nådefulde proces ved sand omvendelse og Jesu Kristi forsoning kan vore synder blive tilgivet, så vi »ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16).«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Et spørgsmål om nogle få grader«, Liahona, maj 2008, s. 60.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvad bør jeg tænke på under nadveren?«

Indsend dit svar inden den 15. juli på liahona.lds.org, med e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til:

Liahona, Questions & Answers 7/13
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed eller gren, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og hvis du er under 18 år, dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges) til at trykke dit svar og foto.

**Ældste
Steven E. Snow**

Kirkehistoriker
og medlem af
De Halvfjeds'

*Kirkens historie er
overvældende positiv
og trosfremmende.
I dens fulde kon-
tekst er den absolut
inspirerende.*

Jeg holder af at læse historiske beretninger fra nogle af Kirkens tidlige medlemmer, som efterlod deres hjem og med stort offer sluttede sig til de hellige. Jeg finder deres historier betagende, og jeg drager stor styrke af at lære, hvad de gik igennem for at leve efter og udvise deres tro ved at følge profeterne og udføre svære opgaver. Når man læser, hvad *de* gjorde, så synes *ens* lod i livet ikke nær så svært.

Jeg holder meget af Kirkens historie. Jeg læser mere af den nu end nogensinde før, og jeg finder den fascinerende og trosfremmende. For eksempel er det helt utroligt, hvad de tidlige missionærer opnåede, da de

ikke havde andre ressourcer end en brændende tro og vidnesbyrd, der gjorde dem i stand til at gøre bemærkelsesværdige ting. Disse eksempler hjælper mig til at forstå, at jeg kan gøre svære ting, hvis jeg fortsat nærer min tro og mit vidnesbyrd. Gang på gang styrkes mit vidnesbyrd, når jeg ser, hvad der er sket med dette store værk efterhånden som det er gået fremad.

Fortiden set fra nutiden

Historien er en fantastisk inspirationskilde til at forberede sig selv åndeligt. Gennem historien ser vi dem, der forberedte sig åndeligt og sejrede, og dem, der faldt fra, fordi de ikke var åndeligt beredte på det,

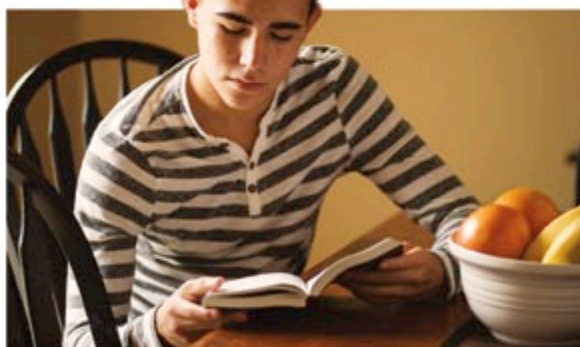
KIRKENS HISTORIE OG AT HOLDE BALANCEN

der kom. Vi kan lære, at begejstring for evangeliet, bøn og vidnesbyrd kan hjælpe os til at udføre store ting, og at vi skal bruge tid på at udvikle vores åndelige side, ellers må vi betale prisen.

Personerne i vores historie var helt almindelige mennesker som os, og mange af dem udførte ekstraordinære ting. Selvom de alle søgte fuldkommenhed, var de ikke fuldkomne. Disse tidlige medlemmer af Kirken havde deres vanskeligheder og kæmpede med ting, lige som vi gør i dag. Men jeg finder styrke i at vide, at de udfordringer, den stræben efter fuldkommenhed, har eksisteret i meget lang tid.

Som med alt muligt andet, bør man gribe Kirkens historie an med en vis balance.

BESVARELSE AF SPØRGSMÅL

Hvordan svarer jeg mine venner, som siger, at dele af vores historie, såsom engle og begravede guldplader, er svært at tro på?

Hvis vores historie falder uden for det, som mennesker synes muligt, er det almindeligt, at de bliver skeptiske. Vi kan ganske enkelt påpege, at det er i tråd med andre mirakuløse begivenheder i Guds omgang med mennesket i tidernes løb, og vi kan bære vores vidnesbyrd for dem og bede dem selv studere det. Vi kan derpå opfordre dem til at grunde over det og bede til vor himmelske Fader »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [man] har tro på Kristus« (Moro 10:4).

Hvis de er villige til at afprøve dette »eksperiment« og »udøve den mindste smule tro« (Alma 32:27) og spørge Gud, vil Helligånden afsløre sandheden for dem.

Verden har helt sikkert ændret sig i løbet af den sidste generation eller to. På internettet lægges al slags information ud – god, dårlig, sand, usand – heriblandt information om Kirkens historie. Man kan læse en stor del om vores historie, men det er vigtigt at læse om den og forstå den i dens kontekst. Udfordringen med noget af den information, man finder på nettet, er, at den er taget ud af kontekst, og man ser ikke det overordnede billede.

Den information, der forsøger at sætte Kirken i dårligt lys, er generelt meget subjektiv og uretfærdig. Vi bør søge information, der mere objektivt beskriver vore overbevisninger og vores historie. Nogle hjemmesider er meget ondsindede og kan være sensationelle i måden, de præsenterer informationen på. Se efter

kilder med anerkendte og respekterede historikere, uanset om de er medlemmer af Kirken eller ej.

Nogle unge bliver meget overraskede og chokerede over det anti-mormonske materiale, der findes på internettet, fordi de ikke har hærdet sig imod det. De har måske ikke brugt nok tid på den åndelige side ved at berede og hærde sig over for det, der måtte komme. Når livserfaringer slår benene væk under dem, er det vigtigt, at de gør de grundlæggende ting, som vi altid taler om: Bliver ved med at studere skriften og bede meningsfulde bønner til vor himmelske Fader. Disse grundlæggende ting forbereder mennesker på al slags modgang, deriblandt anti-mormonske artikler, som man kan læse på nettet.

Behovet for balance

Som med alt muligt andet, bør du gribe Kirkens historie an med en vis balance. Den

Hvis man vælger at bruge meget tid på kun at studere de kontroversielle dele af vores historie, vil man kun kunne se nogle få tråde og går glip af hele tæppets motiv.

sande kirke har altid været en minoritet, og det kan virke, som om vi altid har haft en skydeskive på ryggen. Vi har altid mødt modgang, og det kan vi lige så godt vænne os til. Den bedste måde at håndtere det på er ved at sikre os, at vi er personligt værdige og har et stærkt vidnesbyrd. Hvis man bruger tid på hjemmesider, der kritiserer Kirken og dens historie, men ikke bruger tid på skrifterne, så kommer man ud af balance, og de negative ting kan have en overdreven, stærk effekt på en. Hvis man har en god balance, sker det ikke.

I mine teenageår forstod jeg ikke helt vigtigheden af at udvikle sig åndeligt. Jeg var sikkert mere interesseret i at blive en god football-spiller end at blive god til at studere Mormons Bog. Det var ikke, før jeg nåede missionsmarken, at jeg som mange unge mænd undergik en forandring og forstod, hvad glæde virkelig består af. Det er glæden og freden, der kommer ved at tjene Herren, ved at studere og bede og ved at holde af og tjene andre. Jeg har fundet ud af, at hvis jeg ignorerer disse aspekter i mit liv, så går tingene ikke lige så godt som de kunne. Hvis jeg gør de ting, så synes alt at være mere i balance.

Når jeg holder mit liv i balance, kan jeg se objektivt på historien og forstå, at selvom vi kan beundre mange af vore forfædre, så var de mennesker og begik fejl. Der er sørgelige og forvirrende episoder i vores historie, som vi søger at forstå bedre, men mange af de spørgsmål bliver måske ikke

besvaret på denne side af sløret. Og det er i orden.

Hvis en ven stillede mig et ærligt spørgsmål om et kontroversielt emne fra Kirkens historie, ville jeg gøre mit bedste for at besvare det. Og hvis jeg opdagede, at han brugte meget tid på det emne, ville mit første spørgsmål til ham være: »Læser du Mormons Bog? Beder du dine bønner? Holder du dit liv i balance, så du kan beskytte dig mod livets storme?»

Kirkens historie er overvældende positiv og trosfremmende. Hvis man vælger at bruge meget tid på kun at studere de kontroversielle dele i vores historie, vil man kun kunne se nogle få tråde og går glip af hele tæppets motiv. Og man er nødt til at forstå det store billede ved vores historie. I dens fulde kontekst er den absolut inspirerende.

For eksempel var Joseph Smith en enestående person. Var han fuldkommen? Nej. Vi er alle menneskelige. Men at læse Mormons Bog og åbenbaringerne i Lære og Pagter og se, hvad han gjorde for at genoprette Kirken på så kort tid, er et enestående vidnesbyrd. Alle profeter har udfordringer og vanskeligheder, og det bør ikke overraske os, at Joseph Smith mødte modgang og fornærmede nogle få mennesker. Men han var tydeligvis Guds profet.

Der er ingen tid som nu

Jeg kan ikke forestille mig en bedre tid at være medlem af Kirken på. Da min hustru og jeg blev gift, havde

Kirken 13 templer, og vi havde et mål om at besøge hver eneste af dem.

Nu er der omkring 140 templer, og vi kommer aldrig til at besøge dem alle. Alle genoprettelsens frugter – profeter og apostle, templer, præstedømmet, Mormons Bog, åbenbaringerne – er en stor velsignelse for os. Og det hele blev gjort muligt ved Frelseren, ved hans evangelium og ved vor Faders plan.

Jeg er måske en jævn fyr på mange områder, men jeg er klog nok til at vide, at min himmelske Fader elsker mig. Han elsker os alle sammen. Vi er virkelig hans sønner og døtre. Han ønsker virkelig, at vi skal vende tilbage til ham. Han styrer ikke vores liv i detaljer. Det er en del af vores udviklingsproces. Han ønsker, at vi skal lære og udøve handlefrihed og klare modgang. Men jeg kan virkelig se hans hånd i mit og min families liv. Og jeg er taknemlig for, at vi har denne jordiske oplevelse, fordi jeg elsker livet. Der er meget, der går galt, men der er også mange vidunderlige ting ved livet. Og jeg er taknemlig for, at vi som åndelige væsener har mulighed for at komme til jorden og modtage et legeme og lære ting, som vil hjælpe os gennem evighederne.

Historien kan velsigne vores tilværelse, fordi den giver os en mulighed for at se tilbage. Sommetider er det svært at se tilbage på vores liv, men gennem historien kan vi se tilbage på andres liv og lære om det, der har velsignet dem. Og vi kan hjælpe os selv ved at undgå fejltagelser og gøre de ting, der har velsignet vore forfædre. ■

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

ÅNDENS STÆRKE

Enhver person kan modtage et vidnesbyrd, uanset hvor han eller hun måtte befinde sig, idet vor himmelske Fader og Helligånden kender hver eneste af os personligt.

Søger et svar i den hellige lund

Som ung havde jeg en someraften mulighed for at være i Palmyra i New York. Jeg befandt mig alene i den hellige lund. Jeg knælede ned og bad min himmelske Fader om at give mig en form for manifestation eller indikering af, at det, som jeg allerede vidste, havde fundet sted på dette hellige sted. Jeg bad med stor oprigtighed i lang tid i en ærbødig ånd. Men jeg modtog intet svar eller tilskyndelse fra Helligånden. Der kom intet. Til sidst gav jeg op og tog skuffet af sted, mens jeg undrede mig: »Hvad gjorde jeg forkert? Hvorfor? Hvad kunne jeg ellers have gjort?« For mig virkede det ikke som om, at der kunne have været et bedre sted at modtage et svar på en sådan bøn.

Jeg lærte af den oplevelse, at vi ikke kan kræve ting af Gud. Vi kan ikke sige: »Du skal svare mig på denne måde i dette øjeblik.« Han beslutter, hvordan, hvornår, og hvad han vil kommunikere til os. Vores ansvar er altid at være i stand til at modtage tilskyndelser eller hvisken, åbenbaring og inspiration fra Ånden. Men han beslutter, hvordan og hvornår.

Modtog et svar derhjemme

Det, som jeg på det tidspunkt søgte – og som ikke kom på det tidspunkt – kom faktisk til mig fem eller seks uger senere. Jeg sad derhjemme og læste i Mormons Bog. Og uden at spørge, kom der en stærk tilskyndelse til mig, en følelse og kommunikation gennem

TILSKYNDELSER

Helligånden, der bekræftede min tro og mit vidnesbyrd.

Det var så stærk en kommunikation, at jeg begyndte at græde. Det var også en så ren kommunikation, at der ikke var behov for ord. Ånden

begrænser sig ikke til ord, han kan kommunikere Ånd til ånd på et sprog, der ikke kan misforstås, fordi det ikke har ord. Det er en kommunikation af ren kundskab og intelligens fra Ånden, og jeg har fundet ud af, at det

virkelig er den bedste måde at opnå kundskab på. Det er stærkere og mere langvarigt end berøring eller syn; vi kan betvivle de fysiske sanser, men vi kan ikke betvivle, når Ånden taler til os. Den er det sikreste vidne. På grund af dette, er det en utilgivelig synd at fornægte Helligånden eller et vidnesbyrd fra Helligånden.

Føl Guds kærlighed og forståelse

Jeg har det virkelig fint med, at Herren ikke gav mig et svar i den hellige lund, fordi jeg kunne have troet, at man skal foretage en pilgrimsrejse til Palmyra for at blive i stand til at modtage et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Nu ved jeg, at man kan modtage det et hvilket som helst sted. Man skal ikke til Jerusalem for

at modtage et vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Det vidnesbyrd kan komme til enhver person, uanset hvor han eller hun måtte befinde sig, fordi vor himmelske Fader og Helligånden kender hver eneste af os personligt. De ved, hvor vi er, og hvordan de skal finde os. Og de har ikke brug for visum. Faktisk er de bekendt med hele verden! De ved det allerede.

Jeg lover jer, unge mennesker, at hvis I fortsat vil være trofaste og spørge Herren, vil han give jer samme svar, samme vidnesbyrd, samme bekræftelse, som han gav mig, fordi jeg ved, at han elsker jer alle lige så meget, som han elsker mig eller præsident Thomas S. Monson eller enhver anden.

Guds kærlighed er for alle, og den er uendelig. Han ved, hvordan han skal kommunikere med hver enkelt.

Han ved, hvor I er, og hvordan han kan nå jeres hjerte og ånd gennem Helligånden. Hold ikke op med at bede. Hold ikke op med at spørge. Hold ikke op med at adlyde befalingerne. Tiden vil komme, hvis den ikke allerede er, hvor I vil modtage dette stærke vidnesbyrd. Og det vil ikke blot være én gang. Men gennem Herrens nåde vil den komme igen og igen hele livet igennem.

Fortsat modtagelse af et vidnesbyrd

Sådan skete det for mig. Da jeg var på mission i Tucumán i Argentina, underviste jeg en familie og bar vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths første åbenbaring. Familien troede ikke på det. Men i det øjeblik jeg bar mit vidnesbyrd, modtog jeg endnu en

bekræftelse på mit vidnesbyrd. Ånden sagde: »Dit vidnesbyrd er sandt.« Ånden vidnede for mig om mit vidnesbyrd.

I løbet af jeres liv vil I gentagne gange modtage bekræftelser på, at Gud er der, at han er vor himmelske Fader, at han lever, at han kaldte profeten Joseph Smith til at tjene som genoprettelsens profet, at hans Søn lever, og at hans nåde er tilstrækkelig til at frelse os, rense os og tilgive os alle. Det vidnesbyrd kommer igen og igen i løbet af vores liv.

Jeg ved disse ting. Jeg er et særligt vidne om dem. Jeg ved, at vor Herre lever, at han virkelig er et opstandet væsen, at han leder og er denne Kirkes overhoved, som bærer hans navn, at den er hans, og at I er hans får. ■

Fra en tale holdt for de unge i Salta i Argentina i november 2011.

O, HVOR STOR ER IKKE VOR GUDS PLAN!

På et tidspunkt, da der var megen smerte og ensomhed i mit hjerte, gav min viden om evangeliet mig selvtillid til at gå fremad.

Amarsanaa E.

Jeg voksede op et sted, hvor Kirken ikke var særlig kendt – en by, der nu hedder Berkhi i det nordlige Mongoliet. Jeg er det midterste barn af tre drenge, og mens vi voksede op, var vi altid sammen. Da min ældre bror tog til byen for at gå i skole, savnede jeg ham meget. To år senere kom han hjem på sommerferie. Den sommer tog vores familie på jagt i bjergene i tre måneder. Det var en af de bedste sommerferier i mit liv.

Min bror begyndte at fortælle mig om en kirke, som han havde tilsluttet sig, som hed Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. På det tidspunkt kunne jeg ikke lide kristne kirker, så jeg var ikke særlig opmærksom på det, som han fortalte mig.

Da vi en efterårsdag kom hjem fra jagt, så vi nogle besøgende fra byen. De var fra den kirke, som min bror havde talt om. Han vendte tilbage til byen med dem den aften. Vi fandt senere ud af, hvorfor han var taget

af sted: Han havde fået en missionskaldelse. Han havde ikke engang fortalt os, at han havde sendt sine papirer ind! Min storebror tog kort tid efter af sted på mission til USA.

Omvendt til evangeliet

Da jeg det følgende år afsluttede gymnasiet, tog jeg til byen for at gå på et universitet. Den familie, jeg boede hos, viste sig at være medlemmer af Kirken. En søndag morgen inviterede de mig med i kirke. Eftersom jeg

SELV DE HÅRDESTE TIDER KAN VÆRE EN VELSIGNELSE

»Hvis vi har tro på Jesus Kristus, kan såvel de sværeste som de nemmeste tidspunkter i livet være en velsignelse. Under alle omstændigheder kan vi vælge det rette med Åndens vejledning. Vi har Jesu Kristi evangelium til at forme og vejlede os i vores liv, hvis vi vælger det. Og med profeter, der har åbenbaret vores plads i frelsesplanen, kan vi leve med et fuldkomment håb og med en følelse af fred.«

Præsident Henry B. Eyring, førstearådgiver i Det Første Præsidentskab, »Bjerge at bestige«, *Liahona*, maj 2012, s. 26.

havde hørt en del om denne kirke, besluttede jeg mig for at prøve det en enkelt gang.

Det endte med, at jeg tog med i kirke mange gange. Jeg kunne ikke undgå at føle fred hver gang. Menneskene var flinke og gav mig altid hånden. Kirken var anderledes end jeg havde troet. Jeg begyndte snart at modtage lektionerne fra missionærerne. Jeg mødtes med missionærerne i næsten to år.

Jeg vidste, at jeg gerne ville døbes, men min dåb måtte udskydes på grund af min kamp med visdomsordet. Det var svært for mig, men til sidst var jeg parat til dåb. Jeg var så heldig at blive døbt af min ældre bror, som var vendt hjem fra sin mission blot få måneder tidligere. Når jeg til tider mindes det øjeblik, græder jeg af glæde. Det var det lykkeligste øjeblik i mit liv.

Efter jeg havde tilsluttet mig Kirken, talte min bror om missionering næsten hver eneste dag. Han opmuntrede mig altid til at tage på mission. Med hans hjælp

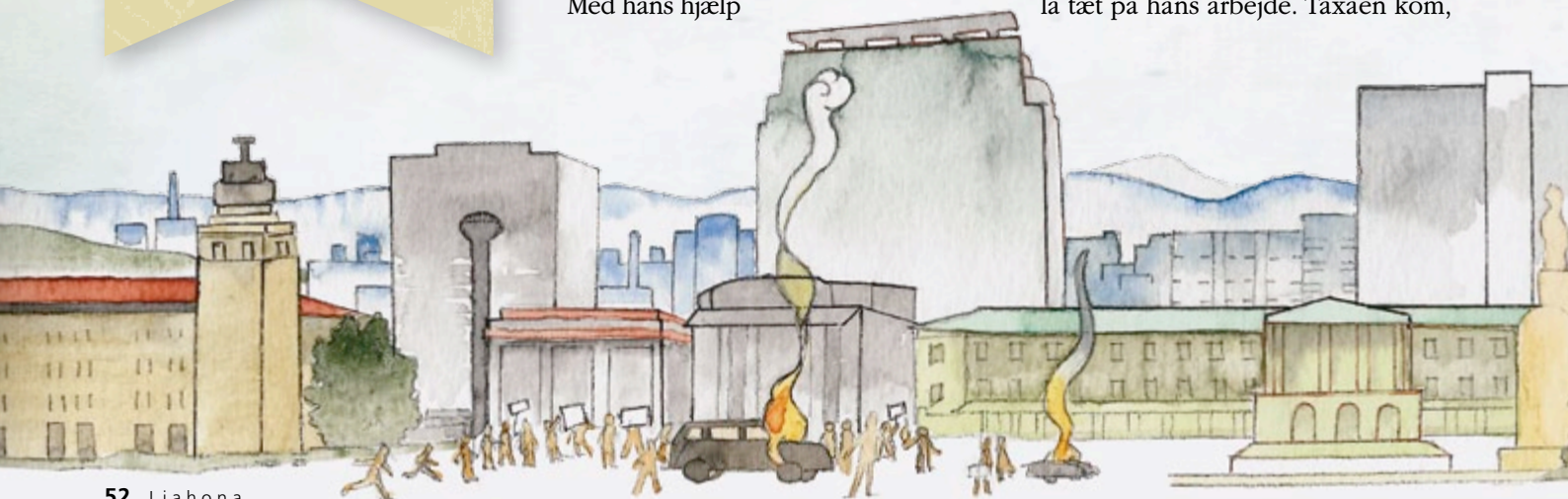
udfyldte jeg missionspapirerne. Jeg vil aldrig glemme, hvor glad min bror og jeg var på det tidspunkt.

En skræmmende oplevelse

En aften ringede min bror til mig og bad mig mødes med ham efter arbejde. Han ville gerne tale med mig om nogle ting angående min mission. Vi aftalte at mødes på hovedtorvet.

På det tidspunkt fandt det parlamentariske valg sted i Mongoliet. Da vi mødtes på hovedtorvet, var der demonstration på grund af valget. Politiet var til stede, men demonstrationen blev voldelig og skræmmende og udviklede sig til optøjer. En stor bygning og adskillige biler stod i flammer, og folk skreg. Det var skræmmende.

Min bror og jeg var mødtes langt fra demonstrationen, men han var stadig bekymret. Han gav mig penge til en taxa og sagde, at jeg skulle tage direkte hjem. Han fortalte mig, at jeg ville se ham den næste dag. Han ville tage hjem til sig selv, som lå tæt på hans arbejde. Taxaen kom,

og vi sagde hurtigt farvel, inden jeg kørte væk.

Jeg fandt hurtigt ud af, at politiet havde lukket alle veje på grund af optøjer. Da jeg ikke kunne komme hjem, for jeg boede i udkanten af byen, tilbragte jeg i stedet natten på arbejdet. Der var kampvogne og bevæbnede soldater overalt. Kampen blev værre, og den nat blev der erklæret undtagelsestilstand. Den varede i fire dage.

Da undtagelsestilstanden sluttede, hentede min svoger mig. Vi tog hjem til ham, hvor alle vore slægtninge ventede. De græd alle sammen. Jeg fandt ud af, at min storebror var blevet skudt på vej hjem.

Det føltes som om mit hjerte skulle sprænges. Min bror døde, da han var 24 år på grund af demonstrationen. Dagene efter min brors død var blandt de værste i mit liv.

Det var i denne svære tid, at jeg modtog min missionskaldelse. Efter at have været igennem min omvendelse, dåb og udfyldelse af missionspapirer med min bror, måtte jeg åbne min

missionskaldelse alene. Til min overraskelse blev jeg kaldet til at tjene i mit eget land.

Eftersom jeg var alene, knælede jeg ned, hvor jeg stod, og takkede min himmelske Fader i bøn. Og jeg bad for min bror. Jeg græd og græd, mens jeg bad. På det tidspunkt med så megen sorg og ensomhed i mit hjerte, følte jeg Ånden vidne dybere for mig om frelsesplanen, og min tro blev styrket.

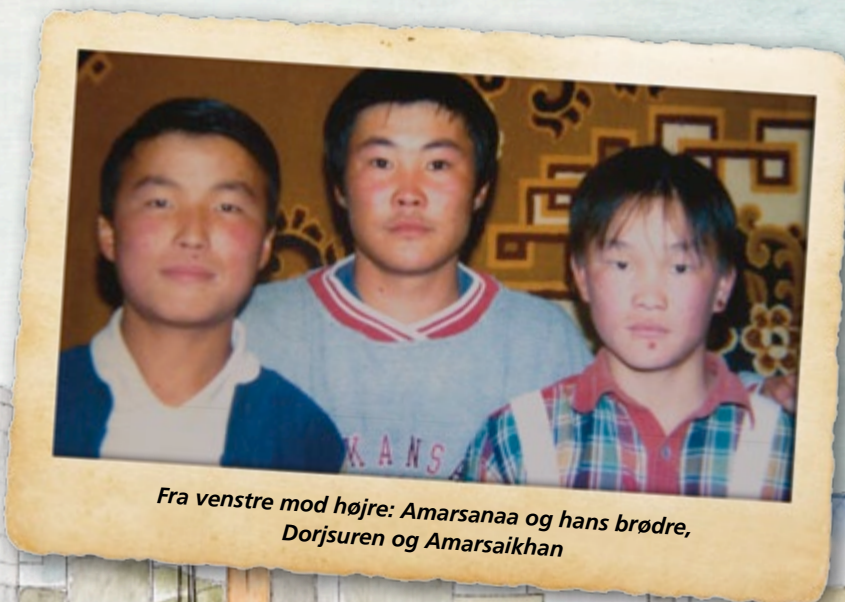
Et vidnesbyrd om hans plan

Selvom min bror ikke var til stede til at åbne min missionskaldelse med mig, vil jeg altid være taknemlig for ham. Jeg er også meget taknemlig for, at Gud har givet os frelsesplanen

gennem Jesu Kristi forsoning. Det er den mest storslåede plan. Hvis vi følger denne plan, vil vi føle fred i vores hjerte.

I skrifterne står der: »O, hvor stor er ikke vor Guds plan! For ... Guds paradis frigive[r] de retfærdiges ånder, og graven frigive[r] de retfærdiges legemer, og ånden og legemet bliver bragt tilbage til hinanden igen, og alle mennesker bliver uforgængelige og udødelige, og de er levende sjæle« (2 Ne 9:13).

Jeg ved, at min bror er i live i ånderverdenen. Denne viden giver mig den tillid, som jeg har brug for til at gøre det godt på min mission. Jeg ved, at han vil være med mig i vanskelige tider – og det vil Herren også. ■

Fra venstre mod højre: Amarsanaa og hans brødre, Dorjsuren og Amarsaikhan

Fem forslag til, hvordan du kan følge præstedømmelederens råd

Herren talte til sine disciple og belærte menneskene på sin tid. Det gør han fortsat i dag.

Selvom Frelseren ikke er fysisk iblandt os, har han kaldet medlemmer af sin kirke til at lede og vejlede os, og han beder os følge deres råd, som de modtager gennem Helligånden.

Hvem kan modtage åbenbaring, der vedrører mig?

Du kan personligt modtage åbenbaring gennem Ånden, og den kan også komme gennem præstedømmeledere, der er indsat til specifikke kaldelser for at hjælpe dem til at modtage vejledning for de mennesker, de er blevet betroet.

Profeten modtager åbenbaring for hele Kirken; dit områdepræsidentskab modtager den for dit område; din stavspræsident for din stav og din biskop for din menighed. Åbenbaring kommer til disse personer i deres kaldelser, men det kommer alt sammen fra samme kilde: Vor himmelske Fader.

Hvad vil det sige at opretholde vore ledere?

Når vi viser en oprakt højre hånd, er det en fysisk tilkendegivelse af, at

vi opretholder personer og lover at ære, respektere og støtte dem, idet de søger at højne deres kaldelse. At følge vore ledere er en måde at opretholde dem på. Ledere har visdom og perspektiv, og deres råd er ment som en hjælp til at efterleve evangeliet. Vi vil få større tro og styrke vores vidnesbyrd, når vi er lydige mod deres råd.

Her er fem forslag til, hvordan du kan følge dine præstedømmelederens råd:

1. *Deltag i general-, stavs-, og menighedskonferencer.* Du kan medbringe pen og papir til at tage noter. Alt imens du lytter til dine præstedømmeledere, kan du nedskrive alle de indskydelser, du får, ting, som du bør gøre, eller ændringer, du bør foretage i dit liv. Tag også noter, når de taler til dig ved andre kirkemøder eller interview.
2. *Bed for at modtage et vidnesbyrd om de råd, de giver.* Helligånden kan vidne for dig, at de råd, der bliver givet, er vor himmelske Faders vilje.
3. *Læg specifikke planer for, hvordan du vil indarbejde rådet i dit*

DU KAN OPRETHOLDE LOKALE LEDERE VED AT -

- tage imod kaldelsen til at tjene.
- hjælpe, når du bliver spurgt.
- forberede dig på lektionerne ved at læse dem i god tid.
- bede for dine ledere.
- tage del i klassen.

liv. Profeterne har for eksempel rådført Kirkens medlemmer til at få en uddannelse. Hvad er dine planer? Vil du på gymnasiet eller på erhvervsskole? Hvad vil du studere? Hvornår vil du begynde? Hvad gør du nu for at forberede dig på at kunne blive optaget på den ønskede uddannelse?

4. *Hold dig informeret.* Sæt dig ind i de seneste råd fra Kirkens ledere ved at læse kirkematerialer. *Til styrke for de unge* er en

god kilde. *Liahona* indeholder profeternes og apostlenes ord. Hvis din menighed eller gren har et nyhedsbrev, læs da ethvert budskab fra dine lokale præstedømmeledere. Vigtigere endnu, gennemgå lederens taler fra nylige generalkonferencer.

5. *Begynd med det samme.* Nogle gange fristes vi til at udskyde at følge vore ledes råd. Når du har lagt specifikke planer for at indarbejde rådet, så omsæt det omgående til handling. ■

JEG TOG IMOD BISKOPRÅDETS UDFORDRING

Da jeg nåede slutningen af syvende klasse, havde jeg det som om, at der manglede noget. Jeg bad hver aften og tog del i Kirken, men det var ligesom ikke nok.

Jeg havde tænkt på at læse Mormons Bog for at finde ud af, om Kirken virkelig var sand, men jeg var bange for at træde ud af min tryghedszone.

Mit biskopråd udfordrede vores gruppe af unge til på egen hånd at læse skrifterne regelmæssigt. Det var min hensigt, men jeg følte ikke rigtig, at jeg havde tiden til det.

Så fik jeg en meget stærk følelse af, at jeg måtte læse Mormons Bog og finde ud af, om den var sand. Jeg følte ikke, at jeg kunne få fred, før jeg gjorde det.

Jeg begyndte at læse, og jeg var knap nok nået halvvejs gennem det første kapitel, da jeg følte Ånden så stærkt, som jeg aldrig før har følt den. Det var så fredfyldt, og jeg ønskede at følelsen skulle være hos mig for evigt.

Jeg er taknemlig for mine ledere, som blev inspireret til at udfordre os til at læse Mormons Bog. De er altid parat til at hjælpe, når jeg har et åndeligt problem. Jeg ved, at evangeliet er sandt, for det har virkelig velsignet mig.

Camryn G., Utah, USA

DELTA I SAMTALEN

Hele juni måned skal I læse om præstedømmet i jeres klasser i Søndagsskolen, i Unge Piger og i jeres præstedømmekvorummer. Overvej, hvilke spørgsmål du har vedrørende præstedømmet, hvordan det påvirker dit liv, og hvordan du kan støtte præstedømmeledere. Stil dine spørgsmål til dine forældre eller ungdomsledere, så de kan hjælpe dig til bedre at forstå læren om præstedømmet, som I gennemgår under jeres lektioner denne måned. Du kan også tænke på hændelser, hvor præstedømmet har velsignet dit liv. Skriv dine følelser ned, og overvej at fortælle andre om dem derhjemme, i kirken eller på et socialt medie.

David L. Beck
Unge Mænds
hovedpræsident

TAKNEMLIGHED

Vi vil hver især være lykkeligere, hvis vi er fulde af taknemlighed.

I sommeren 2011 havde jeg det privilegium at mødes med Josh Larson på Philmont Scout Ranch i New Mexico i USA. Et par måneder senere var Josh i gang med at hjælpe sin far med at rydde ud på et lager. Ud af det blå knækkede en kæde, der holdt på en 670 kg tung bjælke, som faldt ned over Josh og maste ham fra halsen hals og ned. På mirakuløs måde lykkedes det Joshs far at fjerne bjælken fra sin søns krop. Han gav hjertemasage indtil der kom en ambulance, der tog Josh, som stadig ikke trak vejret, med på hospitalet.

I et par dage befandt Josh sig i en kritisk tilstand. Lægerne arbejdede intenst på at redde hans skadede kranium, knuste bihuler og andre alvorlige skader. Efter adskillige operationer blev Joshs tilstand stabiliseret. Han begyndte på en lang, tung vej mod helbredelse.

I dag oplever Josh stadig mange følgevirkninger af sin ulykke. Han har et skadet øje, er delvist døv på det ene øre og har en metalplade i hovedet. Dog vælger han at se på sin prøvelse som en velsignelse. Han ved, at det er takket være vor himmelske

Fader og støtten fra dem omkring sig, at han har livet i behold og er i bedring. Hans hjerte er fyldt med taknemlighed.

Taknemlighed under modgang

Ved en nylig ungdomskonference talte Josh om de bønner og den faste, der blev afholdt af familie, venner, naboer og ledere fra menigheden og staven: »Jeg tæller mine velsignelser. Bønner er blevet besvaret. Jeg synes, at det har været mere af en velsignelse end en prøvelse. Jeg elsker jer alle sammen.«

Joshs helbredelse har været lang og tung. Han oplever stadig mange følgevirkninger af hans ulykke, men anser ulykken som en større velsignelse end en prøvelse.

NØGLEBEGREBER OM TAKNEMLIGHED

»Herren ønsker, at du udviser en taknemlig ånd i alt, hvad du gør og siger ...

I dine bønner udøser du dit hjerte til vor himmelske Fader i taknemlighed for de velsignelser, du har modtaget ...

Udtryk din taknemlighed for andre for de mange måder, hvorpå de velsigner din tilværelse.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 18.

Josh er et eksempel på læren fra *Til styrke for de unge*: »Lev med en ånd af taksigelse, og du vil opnå større lykke og tilfredshed i livet ... selv når det er allermest vanskeligt, kan du finde meget at være taknemlig for.«¹

Taknemlighed kan vende prøvelser, selv alvorlige som den Josh mødte, til velsignelser. Det kræver en indsats at udøve taknemlighed og have en positiv tilgang til livet. Dog velsigner Herren os virkelig, og hans milde barmhjertighed bør ikke gå ubemærket eller upåskønnet hen. Profeten Moroni fra Mormons Bog minder os om vigtigheden af taknemlighed og opfordrer os til at »[huske] på, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt op til den tid, da I modtager dette, og grunder over det i hjertet« (Moro 10:3).

Helligåndens hjælp

I vores travle tilværelse kan det i vores daglige gørem være let at overse

og glemme vor himmelske Faders vejledning. Helligånden hjælper os med at huske på, at vi har meget at være taknemlige for. Præsident Henry B. Eyring, førsterådsgiver i Det Første Præsidentskab har sagt: »Det er Helligånden, der hjælper os med at se, hvad Gud har gjort for os.« Han opfordrer os »til at finde måder at anerkende og huske Guds godhed på.«²

Følelser af taknemlighed vil inspirere os til at følge Herren og leve et liv i tjeneste.

Idet vi lader Helligånden minde os om Guds godhed og kærlighed til os, vil vi fyldes med følelser af taknemlighed. Disse følelser vil lede os til at takke vor Fader i himlen. *Tro mod sandheden* siger: »Tak din himmelske Fader for hans godhed over for dig. Du kan udtrykke din taknemlighed til Gud ved at anerkende

hans hånd i alt og takke ham for alt det, som han giver dig, holde hans befalinger og tjene andre ... Arbejd på at være taknemlig. Du vil opdage, at det giver vidunderlige resultater.«³

Når vi anerkender vore velsignelser, vil vore vidnesbyrd øges. Jo bedre vi er i stand til at anerkende Herrens ånd i vores liv, jo tættere kommer vi ham. En af de bedste måder, hvorpå vi kan vise vores taknemlighed over for vor Fader i himlen, er ved at udtrykke vores tak over for ham og over for andre for de måder, som de velsigner vores tilværelse på.⁴

Disse følelser af taknemlighed vil inspirere os til at følge Herren og leve et liv i tjeneste – et liv, der inspirerer dem omkring os og fremelsker en positiv forandring. ■

NOTER

1. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 18.
2. Henry B. Eyring, »O, husk, husk«, *Liahona*, nov. 2007, s. 67-68.
3. *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, s. 145-146.
4. Se *Til styrke for de unge*, s. 18.

EN GAVE TIL BEDSTEMOR

Kimberly Sabin Plumb

Et enkelt takkebrev betød rigtig meget for min bedstemor.

Da jeg var ung, holdt min bedstemor ofte sammenkomster for mine fætre, kusiner og mig. Vi var omkring 14 stykker, og vi var altid begejstrede, når bedstemor inviterede os til middage, overnatninger, spilleaftner og ferier. Bedstemors hjem var bare stedet at være!

Alle aktiviteterne hos bedstemor var sjove. Men jeg tænkte aldrig over al den tid og alt det arbejde, der lå bag aktiviteterne. Jeg tænkte bare, at det var noget bedstemødre gjorde, og jeg elskede det!

Efter mange års sjove minder om fætre og kusiner hos bedstemor, flyttede vores familie væk. Min bedstemor kom senere og tilbragte en særlig dag med os i vores nye hjem. Min familie tænkte længe og meget over at finde den perfekte gave til hende. Hun har flere ting end nogen anden, jeg kender. Hvad kunne vi give til bedstemoderen, der har alt?

Jeg bad min far om forslag, og han gav mig samme svar, som han gav hvert år. »Hvorfor skriver du ikke et pænt brev til hende?« Jeg var løbet frem for ideer, så tidligt næste morgen, før de andre stod op, satte jeg mig ved køkkenbordet med mine fødder på det kolde flisegulv og skrev et særligt brev til min bedstemor.

Til at begynde med tænkte jeg over,

hvad jeg kunne skrive udover: »Du er så vidunderlig. Tak for alt.« Mens jeg så ud af køkkenvinduet på palmetræerne og himlen, tænkte jeg på de mange ting, som bedstemor havde gjort for os i årenes løb. Jeg kom i tanke om, at jeg aldrig havde fortalt min bedstemor, hvor meget den tid sammen som familie betød for mig.

I mit brev fortalte jeg bedstemor, at jeg elskede hende, og jeg takkede hende for alle de vidunderlige minder. Jeg fortalte hende, hvor vigtige de stadig var for mig, selv flere år efter. Så lagde jeg brevet i en konvolut, bandt et rødt bånd om den og gik tilbage til mit varme værelse med tæppe på gulvet.

Da tiden kom til, at vi skulle forære bedstemor hendes gaver, fandt jeg

langsomt mit brev frem. Jeg vidste ikke helt, hvordan jeg havde det med min gave til hende.

Hun så overrasket ud, da jeg gav hende konvolutten. Jeg holdt nøje øje, da hun forsigtigt åbnede konvolutten og trak det smalle, lyserøde brev ud. Da hun læste det, begyndte hun at smile og tårer fyldte hendes øjne. Jeg havde aldrig set min bedstemor græde før. Hun så langsomt op og vendte sine varme, brune øjne mod mig. Hun hviskede: »Tak, tak. Jeg troede ikke, at der var nogen, der huskede det.«

Bedstemor, der havde gjort så meget for at opbygge stærke familiebånd, havde ingen idé om, at jeg både kunne huske og var taknemlig for de mange stunder sammen. Hun tørrede sine øjne og sagde: »Tak, Kimberly. Det var den bedste gave, nogen kunne give mig.«

Jeg gav bedstemor et kæmpe kram og kunne mærke hendes bløde hud mod min kind og kunne dufte hendes »bedstemor-duft«, der var en blanding af babypudder og moskus. Jeg er så taknemlig for min fars forslag om at skrive et brev til hende. Jeg vidste ikke, at taknemlige og kærlige ord kunne betyde mere for min bedstemor end alt det nips, parfume og frugtkage, der kunne købes for penge. ■

Forfatteren bor i Californien, USA.

UDTRYK KÆRLIGHED I ORD OG GERNING

»Med taknemlighed i vores hjerte, kan vi fylde vore

dage – så meget som vi kan – med det, der betyder mest. Må vi værdsætte dem, vi holder af, og udtrykke vores kærlighed til dem i ord og i gerning.«

Præsident Thomas S. Monson, »Find glæden på rejsen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 87.

Den dårlige film

Da Evelyn så titlen på filmen, begyndte hendes hjerte at hamre.

Julia Woodbury

Kirkens Tidsskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed

»Jeg vil kun læse og se det, som er behageligt for vor himmelske Fader.«

(Mine evangeliske standarder).

»**K**lasse, jeg har en overraskelse til jer,« sagde fru Taylor, da hun stillede sig foran klassen.

Med et stort smil, så Evelyn op fra sin prøve. Der var et stort »12-tal« øverst på siden.

»I gjorde det alle så godt i jeres prøve, at vi som belønning skal se en film i morgen,« sagde fru Taylor og skrev tre filmtitler på tavlen. »Her er de valgmuligheder, vi kan stemme om,« sagde hun, mens alle jublede.

Evelyn hoppede lidt på stolen, idet hun prøvede at se, hvilke titler det var. De første to film var nogle

af hendes yndlingsfilm. Hun lænede sig over til sin ven Katy. »Hvilken en stemmer du på?«

»Helt klart nummer tre,« svarede Katy. »Mine forældre gav os ikke lov til at se den derhjemme, så jeg fik aldrig set den.«

Evelyn så igen på tavlen og så titlen på den tredje film. Hendes hjerte begyndte at hamre. Evelyn havde hørt om filmen, og hun vidste, at det ikke var én, som hun ville have det godt med at se. Hvad nu, hvis klassen stemte på den?

»Hvem stemmer for den første film?« spurgte fru Taylor.

Evelyn rakte sin hånd højt i vejret

og så sig omkring. Hun bed sig nervøst i læben. Der var kun to andre, der stemte på den samme.

Fru Taylor skrev stemmerne op på tavlen. »Film nummer to?«

Evelyn blev modløs. Kun tre rakte hånden i vejret

»Og film nummer tre?«

Femten hænder skød i vejret. Evelyn sank sammen på stolen, hun fik en dårlig følelse i maven. Hvordan kunne hun slippe for at se filmen, når nu alle andre ville se den?

Da hun kom hjem, gik Evelyn direkte ind på sit værelse og lod sin skoletaske falde på gulvet med et tungt *bump*. Hun havde haft

»For at kunne hjælpe andre har vi selv brug for åndelig og moralsk styrke til at modstå det onde, som vi ser overalt.«

Præsident Thomas S. Monson, »Tre vejledende mål til dig«, *Liahona*, nov. 2007, s. 119.

se den film. Og i den anden hånd havde hun tre af sine yndlingsfilm. Evelyn gav fru Taylor sedlen og så på hende, mens hun læste den.

»Tak fordi du fortalte mig, hvordan du har det,« sagde fru Taylor.

»Min mor siger, at det er i orden, hvis jeg sidder i en anden klasse, mens filmen bliver vist,« sagde Evelyn. »Men jeg har også taget nogle andre film med, hvis nu alle de andre gerne vil se en af dem i stedet for.«

Fru Taylor smilte og rakte ud efter filmene. »En film er ikke rigtig en belønning, hvis vi ikke alle kan nyde den,« sagde hun.

Fru Taylor skrev de nye titler på tavlen. »Klasse, jeg vil gerne bede jer om at stemme endnu engang på dagens film. Jeg har nogle nye valgmuligheder til jer.«

Evelyn gik ned og satte sig ved sit bord, glad fordi hun ikke behøvede gå glip af klassens belønning. Men den allerbedste belønning var at vide, at vor himmelske Fader havde fjernet hendes frygt og havde givet hende mod til at gøre det rigtige. ■

den dårlige følelse hele dagen. »Jeg ville ønske, at jeg faktisk blev syg,« tænkte hun. »Så behøver jeg ikke gå i skole i morgen.«

Evelyn hev sin prøve frem fra skoletasken og så på den, mens hun klemte den i sine hænder. »Det var meningen, at filmen skulle være en belønning, ikke en straf!« tænkte hun, mens hun vredt krøllede prøven sammen og proppede den ind under sin seng. Tårerne vældede frem i hendes øjne. Hun knælede ned ved sengen og begyndte at græde. Så begyndte hun at bede. Hun hulkede et par få sammenfiltrede sætninger og bad

vor himmelske Fader om at fjerne problemet, men efter et stykke tid forandrede hendes bøn sig. »Hjælp mig til at gøre det her bedre. Jeg vil ikke se en film, der gør mig dårlig tilpas, og jeg håber, at mine venner og lærer vil forstå.«

Evelyn afsluttede sin bøn. Den urolige, dårlige følelse var forsvundet. Hun følte sig ikke engang bange mere.

Evelyn sprang op og løb ud for at finde mor. Hun havde en idé.

Den næste dag gik Evelyn ind i klassen. I den ene hånd havde hun en seddel fra mor, der forklarede, at Evelyn ikke havde det godt med at

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Medlemmerne i De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

Elsker
vor himmelske
Fader Kirkens
medlemmer
mere, end han
elsker andre
mennesker?

**Gud elsker alle
sine børn.**

**Han ønsker, at
de alle vender
tilbage til ham.**

**Vi bør også elske
og respektere
alle mennesker.**

**Vi kan hjælpe
dem, der endnu
ikke ved, at Gud
elsker dem.**

**Så kan de få
stor glæde!**

Ældste José L. Alonso
De Halvfjerds

En tålmodig bøn

Jeg voksede op i Mexico sammen med mine søskende, min mor og min bedstemor. Hver dag, når jeg havde lavet lektier og udført mine pligter, spillede jeg fodbold. Jeg elskede fodbold! Jeg forestillede mig, at mit højre ben var det ene hold, og at mit venstre ben var det andet hold.

En dag, mens jeg spillede fodbold, kunne jeg pludselig ikke trække vejret så godt. Jeg hvilede mig et par minutter, men jeg havde stadig problemer med at trække vejret. Jeg blev så syg, at jeg måtte på hospitalet.

På hospitalsstuen var der mange andre børn, men jeg savnede min familie og følte mig meget alene. Selvom jeg ikke var medlem af Kirken endnu, troede jeg på Gud. Hver dag bad jeg om at blive helbredt, men jeg fik det i stedet værre og værre. Lægerne mente ikke, at jeg ville overleve.

Lægerne sendte mig endelig hjem fra hospitalet, men det næste år skulle jeg tilbringe i sengen. Jeg tog mange piller og skulle have to indsprøjtninger hver eneste dag. Og jeg havde stadig en bøn i mit sind og hjerte. Jeg fortalte vor himmelske Fader, at hvis jeg fik det bedre, så ville jeg tjene ham resten af mit liv.

Så en dag, mens jeg lå i sengen og læste, tabte jeg min bog på

gulvet. Da jeg lænede mig ned efter den, opdagede jeg, at jeg trak vejret normalt. Jeg tabte bogen igen. Og igen kunne jeg samle den op uden problemer!

Jeg stod ud af sengen. Til at begynde med var jeg svimmel, for det var lang tid siden jeg havde gået uden hjælp. Jeg så mig i spejlet og så, at jeg smilte. Jeg vidste, at jeg havde modtaget et svar fra vor himmelske Fader.

Siden den dag har jeg forsøgt at

gøre noget for at udtrykke min taknemlighed til vor himmelske Fader. Da jeg blev voksen, blev jeg læge for at hjælpe med at besvare andre børns bønner. Og nu prøver jeg at tjene vor himmelske Fader gennem min kaldelse i Kirken.

Svar på bønner kommer ikke altid så nemt, og de kommer ikke altid lige med det samme. Men jeg ved, at vor himmelske Fader besvarer vore bønner. Han kender vore behov, og han ved, hvad der er bedst. ■

Jeg vil følge vor himmelske Faders plan ved at blive døbt og bekræftet

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Mormons Bog fortæller om en gruppe mennesker, der samlede sig i en skov, der hed Mormon. De ville gerne høre Alma undervise om Jesu Kristi evangelium. Da Alma havde undervist dem i mange dage, spurgte han dem, om de ville indgå en pagt om at tjene Gud og holde hans befalinger. Han fortalte dem, at hvis de blev døbt, ville Helligånden altid være hos dem (se Mosi 18:7-10).

Da de hørte det, blev folket så glade, at de »klappede ... i deres hænder af glæde« (Mosi 18:11). Alma døbte omkring 200 mennesker i Mormons vande. Disse mennesker syntes, at Mormons skov var et smukt sted, for det var her, at de havde lært om Frelseren og var blevet døbt (se Mosi 18:30).

Ligesom Almas folk, kan vi føle glæde, når vi ser frem til at blive døbt eller mindes den dag, da vi blev døbt. Ligesom dette folk, indgår vi en pagt med Gud, når vi bliver døbt. Vi lover, at holde hans

befalinger og tjene ham. Vi påtager os Jesu Kristi navn og bliver medlemmer af hans kirke. Når vi bliver bekræftet, modtager vi samme

vidunderlige løfte som Almas folk modtog: At Helligånden altid vil være hos os, hvis vi holder Guds befalinger. ■

LYT TIL DEN STILLE, SAGTE RØST

Bed en af dine forældre eller en anden voksen om at hjælpe dig med at klippe billederne ud fra denne side og lægge dem i en pose. I kan skiftes til at tage et billede ud af posen. Find den sætning og det skriftsted, der passer til hvert billede, og læs dem højt.

Helligånden hjælper os med at føle vor himmelske Faders kærlighed og andre gode følelser, som glæde, mildhed og venlighed. Han taler ofte til vores hjerte og sind gennem en stille, sagte røst (se Gal 5:22-23).

LAD OS TALE SAMMEN

Bed en eller anden, der er blevet døbt og bekræftet, om at beskrive hans eller hendes følelser om den særlige dag. Hvis du allerede er blevet døbt, så fortæl en anden om de følelser, du havde, da du blev døbt og bekræftet.

Helligånden advarer os mod farer og hjælper os med at vide, når vi skal være forsigtige (se L&P 9:9).

Helligånden er en læremester. Han lærer os om Jesus Kristus og hjælper os med at huske alt det, som vi allerede har lært af vores forældre, lærere og skrifterne (se Joh 14:26).

Helligånden vejleder os og hjælper os med at se klart, så vi kan træffe de valg, der fører os tilbage til vor himmelske Fader (se 2 Ne 32:5).

Nogle gange kaldes Helligånden for Trøster. Som et blødt tæppe, får han os til at føle os trygge og fredfyldte (se Joh 14:16, 27).

SKRIFTSTED OG SANG

- Mosiah 18:8-11
- »Når jeg skal døbes«
(Børnenes sangbog, s. 53)

En dåbsvelsignelse

At komme under vandet gjorde altid Trevor nervøs. Hvordan kunne han så blive døbt?

Kasey Eyre

Trevor satte sig i sofaen og lagde hagen i hænderne. Hans brødre legede med bedstefar. Han ville ønske, at han også kunne have det sjovt, men han kunne ikke lade være med at bekymre sig om sin dåb.

Mor satte sig ned ved siden af ham og purrede op i hans hår. »Hvad er der galt?« spurgte hun. »Har du ikke lyst til at lege?«

Trevor rystede på hovedet og rynkede panden.

Mor så på ham et øjeblik og lagde så armen om ham. »Er du stadig bange for at komme under vandet?«

Trevor nikkede.

Tanken om at være under vand havde altid skræmt Trevor. Da han var tre år, faldt han i en svømmepøl. Han ville aldrig glemme, hvor bange han havde været, da han sank dybere og dybere ned under vandet, indtil der var en, der hev ham op. Lige siden havde han været bange for vand.

»Hvorfor er der ikke noget, der hjælper?« spurgte Trevor. »Vi har bedt, og vi har endda set dåbsbassinet. Intet har virket!« Trevor sprang op af sofaen og løb ind på sit værelse.

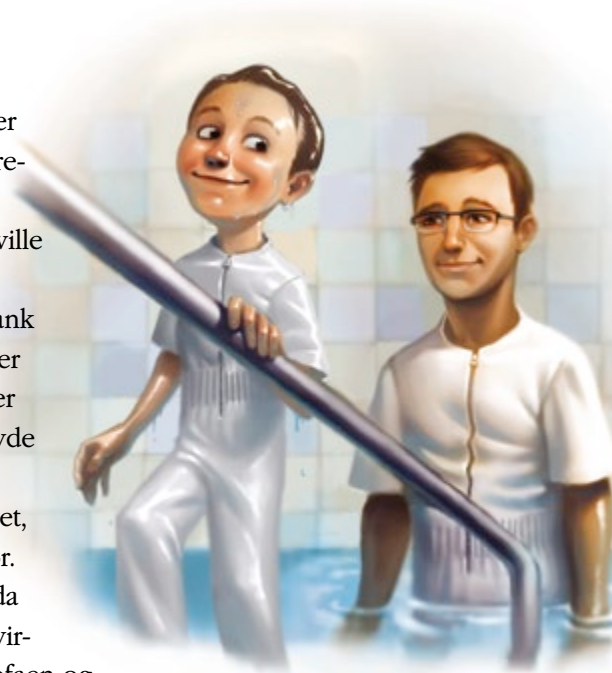
Trevor smækkede døren bag sig og kastede sig ned på sengen. Lidt efter hørte han, at det bankede blidt på døren.

Trevor så, at hans far satte sig ned ved siden af ham. »Mor har fortalt mig, at du stadig er nervøs for at blive døbt,« sagde far.

Trevor nikkede. »Jeg bliver ved med at bede, men den bange følelse vil ikke gå væk.«

Far tænkte sig om et øjeblik. »Nogle gange, når vi beder om noget, så kommer det ikke lige med det samme. Du føler dig måske bange nu, men i morgen har du det måske bedre.«

Trevor rystede på hovedet, men kom så i tanke om, da han var nervøs for at begynde i skole sidste år. Far havde givet ham en velsignelse. Måske kunne en velsignelse også hjælpe ham til at blive

døbt. Han så på far. »Tror du, at du og bedstefar kunne give mig en velsignelse?«

Far nikkede. »Det synes jeg er en glimrende idé.«

Lidt efter satte Trevor sig ned i en stol i stuen. Far og bedstefar lagde deres hænder på hans hoved. Far velsignede ham og sagde, at hvis han havde tro, ville vor himmelske Fader hjælpe ham med at føle ro og fred.

Den næste dag, da han sad til sin dåb i sit hvide tøj, var Trevor stadig nervøs. Han var glad for at have fået en velsignelse, men hvad nu, hvis han stadig var bange? Hvordan kunne han så blive døbt?

Efter at have hørt en tale om dåb, lænede far sig frem. »Nu er det tid til at gå hen til dåbsbassinet,« sagde han. Trevor nikkede og fulgte med far hen til bassinet. Far gik først ned.

Så var det Trevors tur. Han tøvede, men huskede så på sin

velsignelse. »Himmelske Fader, hjælp mig til at have tro,« bad han stille for sig selv.

Trevor satte langsomt en fod i vandet. Det var dejligt og varmt. Trevor tog endnu et skridt.

For hvert skridt kunne han føle sin bekymring og frygt forsvinde. Far tog ham ved armen og smilte. »Er du klar?«

Trevor følte ro og fred. Det var det, som himmelske Fader havde lovet ham. Han nikkede. »Jeg er klar.«

Far hævede sin højre arm og bad dåbsbønnen. Da far lagde Trevor under vandet, var han ikke bange. Han kunne kun føle roen og freden blive stærkere.

Trevor kom smilende op ad vandet. Han vidste, at hans tro havde hjulpet ham med at overvinde sin frygt, så han kunne blive døbt. Han vidste, at vor himmelske Fader altid ville hjælpe ham, når han prøvede at vælge det rette. ■

Forfatteren bor i Nevada i USA.

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum, »Lev ved tro og ikke ved frygt« *Liahona*, nov. 2007, s. 73.

»Når vi vælger at følge Kristus i tro snarere end at følge en anden vej på grund af frygt, velsignes vi.«

Hej! Jeg hedder
Enkhjin A.
og er fra Mongoliet.

Jeg har ingen kæledyr, selvom jeg rigtig gerne vil have en hvalp. Nogle gange tager vi på landet, hvor jeg ser køer, får, kameler, heste og geder. Om vinteren kan jeg også lide at bygge snemænd. Her er jeg sammen med min bror og ven ved Skildpaddeklippen i Terelj Nationalpark.

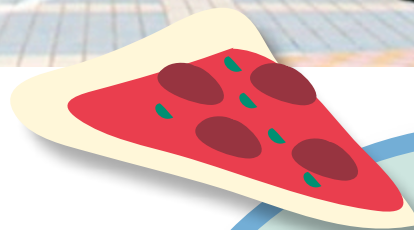
Hvad holder du mest af at lave med din familie? Enkhjin A., 8 år, fra Mongoliet holder meget af at tage på landet med sin familie og plukke vilde bær og jordbær.

Jeg er glad, når vi er sammen som familie. Vi kan godt lide at holde familieaften og komme i kirke hver uge. Vi læser også sammen i Mormons Bog og beder sammen hver dag. De her ting hjælper min familie med at være stærk.

Jeg bor sammen med min mor, far og to brødre i Ulaanbaatar, som er hovedstaden i Mongoliet. Der bor en million mennesker i vores by! Vi bor på 12. etage i et lejlighedskompleks.

På det her billede læser jeg en historie for min bror. Jeg kan rigtig godt lide at læse. Jeg går i tredje klasse. Jeg kan også lide matematik og tegning. Jeg fortalte en af mine klassekammerater, der ikke er medlem af Kirken, om visdomsordet og sagde, at hun skulle drikke mælk i stedet for kaffe eller te. Jeg lærte hende også, hvordan man beder til vor himmelske Fader, for det vidste hun ikke, hvordan man gjorde. Jeg inviterede hende også med til familieaften hjemme hos os.

ENKHJNS YNDLINGSTING:

Mad – pizza og kartoffelmos
 Skriftsted – 1 Nefi 3:7
 Sang – »Barn Jesus i krybben«,
 »Mormons Bog fortæller«

Hyrden og det mistede får

Margo Mae, Utah, USA

Jesus underviste mennesker ved at fortælle dem historier. En dag fortalte han en historie om en hyrde, der havde 100 får. Hyrden var god og kærlig. Han beskyttede fårene fra vilde dyr. Han vågede over dem om natten.

En dag fór et af fårene vild. Hyrden efterlod sine 99 får et sikkert sted, og tog ud for at lede efter det mistede får. Han ledte højt oppe i bjergene og langt inde i ødemarken.

Da han endelig fandt sit får, frydede hyrden sig. Han lagde fåret på skuldrene og bar det hjem.

Hyrden kaldte sine venner sammen og fortalte dem om, hvordan han havde fundet sit får. De fejrede det sammen.

Jesus Kristus er ligesom hyrden i historien, og vi er ligesom fåret. Jesus våger over os og hjælper med at beskytte os fra farer. Han opgiver os ikke, når vi begår fejl. Og han fryder sig, når vi omvender os og vender tilbage til hans evangelium. Det er derfor, at skrifterne kalder ham den gode hyrde. ■

Fra Matceus 18:12-14 og Lukas 15:3-7.

JESUS UNDERVISER I LIGNELSEN OM DET MISTEDE FÅR

»Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de ni og halvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?« (Luk 15:4).

Kirken har undergået historiske forandringer i løbet af præsident Monsons virke

I løbet af de sidste fem år under præsident Thomas S. Monsons ledelse har Kirken undergået historiske forandringer, der har påvirket medlemmer over hele verden. Kirkens 16. præsidents dybe fingeraftryk er sat på en bred vifte af vigtige bekendtgørelser og iværksættelse af nye retningslinjer, som strækker sig fra missionering og oplæring af præstedømmeledere til et produktivt tempelbyggeri.

Mange af de retningslinjer og bekendtgørelser, præsident Monsons forvaltning er kommet med, har en global rækkevidde – og dog har de i bund og grund til formål at tjene og have omsorg for den enkelte. Hans livslange omsorg for den enkelte er tydelig i hvert historiske tiltag.

Her følger et par højdepunkter fra de første fem år under præsident Thomas S. Monsons ledelse:

- Som et tiltag for at udvide mulighederne for Kirkens unge medlemmer til at tage på fuldtidsmission bekendtgjorde præsident Monson den 6. oktober 2012, at mænd kan begynde at tjene, når de er 18 år, og kvinder, når de er 19 år. Han bekendtgjorde det ved åbningsmødet ved Kirkens halvårslige

generalkonference og satte gang i begejstringen for missionering. Siden bekendtgørelsen har Kirkens missionsafdeling modtaget et historisk stort antal ansøgninger fra både unge mænd og unge kvinder, der er ivrige efter at tjene.

- I et brev, der også er underskrevet af rådgiverne i Det Første Præsidentskab – præsident Henry B. Eyring og præsident Dieter F. Uchtdorf – bekendtgjorde præsident Monson iværksættelsen af et nyt undervisningsmateriale for de unge med henblik på »at styrke og opbygge tro, omvendelse og vidnesbyrd« hos Kirkens unge. Det nye materiale giver mulighed for mere interaktiv undervisning i klasserne i Det Aronske Præstedømme, Unge Piger og Søndagsskolen og følger det mønster, som Frelseren anvendte under sin jordiske tjenestegering. Ugentlige klasser bruger mange af de internetkilder i Kirken, som findes i vor tid, hvilket giver de unge mulighed for at få gavn af at deltage og blive inddraget mere end nogensinde.
- Under ledelse af præsident Monson og Det Første Præsidentskab tilbyder Kirken fortsat

verdensomspændende oplæringsmøder for ledere for at bistå præstedømme- og organisationsledere samt familier i deres bestræbelser på at tjene medlemmerne og til at omvende sig mere inderligt.

Oplæringen giver lokale ledere mulighed for at få vejledning fra medlemmer af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og andre generalautoriteter og organisationsledere. Den verdensomspændende oplæring har indeholdt instruktion om brug af de nye administrative håndbøger (indført i 2010), oplæring om effektiv ledelse af menighedsrådsmøder og at styrke familien og Kirken gennem præstedømmet.

- I 2010 begyndte Det Første Præsidentskab at udpege de medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum, der skulle lede to nye slags internationale møder – konferencer om præstedømmeledelse og områdegennemsyn. Til hver konference for præstedømmeledelse mødes stavspræsidenter, biskopper og grenspræsidenter inden for et bestemt kirkeområde til oplæring. Ved hvert områdegennemsyn går lederne også

Præsident Thomas S. Monson taler til medierne mandag den 4. februar 2008 ved bekendtgørelsen af Det nye Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

dybere ned i, hvad der sker med Kirken i et givent kirkeområde og gennemgår sådanne emner som nødhjælpsarbejde, velfærdsbehov, missionering, slægtsforskning og tempeltjeneste.

- Under præsident Monsons ledelse er 31 nye templer blevet bekendtgjort rundt om i verden. 16 er blevet indviet og fem andre er blevet genindviet efter omfattende renoveringer. Præsident Monson har selv præsideret ved indvielsen af templerne i Calgary i Alberta i Canada, Cebu City i Filippinerne, Curitiba i Brasilien, Kyiv i Ukraine, Panama City i Panama, Vancouver i British Columbia i Canada såvel som Draper i Utah, Kansas City i Missouri, Rexburg i Idaho, South Jordan i Utah, Gila Valley i Arizona

og Twin Falls i Idaho i USA.

Derudover ved genindvielsen af templerne i Mexico City i Mexico, Atlanta i Georgia, Boise i Idaho og Laie i Hawaii, alle i USA.

- Præsident Monson har i en periode også præsideret over en ikke tidligere set internetadgang til Kirkens hjælpemidler ved at tilbyde profeternes ord og kirkeprogrammer til omkring 14 millioner medlemmer verden over. Værd at nævne om internettets indhold er mange forskellige kirkeproducerede videoer, herunder den række film, der skildrer vigtige situationer i Det Nye Testamente.
- Under ledelse af Det Første Præsidentskab blev der skrevet en ny bog i Kirken med titlen *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie*

og virke. Bogen er tiltænkt som en hjælpemiddel til den enkelte og familien for at styrke kvinder i deres ansvar.

- Under præsident Monsons ledelse har Kirken reageret på katastrofer over hele verden ved at række ud og hjælpe de trængende. Nogle større nødhjælpsopgaver de seneste fem år omfatter bestræbelser på at hjælpe efter et jordskælv i Haiti, et jordskælv og en tsunami i Japan og en oversvømmelse i Thailand. Kirken bidrog også ved en alvorlig fødevarerkrise i det østlige Afrika, hjalp med at vaccinere børn i mange lande og har forsynet mange fjerntliggende landsbyer med rent vand. Desuden indviede Kirken en ny 53.000 m² stor bygning til velfærd i Salt Lake City i Utah i USA. ■

Kirkeledere taler om »fremskyndelsen af værket«

Sarah Jane Weaver

Kirkenyt

Midt i forandringer, der kræver, at sidste dages hellige teenagere spiller en større rolle i missionsforberedelser, slægtsforskning og tempeltjeneste samt i undervisningen om søndagen, siger ledere, at Kirkens unge er blevet »kaldet til handling« og bliver bedt om at »rejs[e sig], og lad[e deres] lys skinne« (L&P 115:5).

Ændringerne gør én ting klart: »Herren har noget, han ønsker at gøre,« siger ældste Paul B. Pieper fra De Halvfjerds.

Ældste Pieper, fungerende leder for afdelingen for præstedømmet, har for nylig deltaget i en rundbordsamtale hos *Kirkenyt* angående de ændringer, der vil påvirke de unge på mange områder. Ydermere deltog ældste Allan F. Packer fra De Halvfjerds og leder for slægtshistorisk afdeling, ældste William R. Walker fra De Halvfjerds og leder for tempelafdelingen, ældste W. Craig Zwick fra De Halvfjerds og assisterende leder for missionsafdelingen, ældste Paul V. Johnson fra De Halvfjerds og kommissær for uddannelse i Kirken, ældste Dennis C. Brimhall, områdehalvfjerdser og leder for slægtshistorisk afdeling, samt Linda K. Burton, Hjælpeforeningens hovedpræsident.

Med henvisning til den lavere alder, hvor unge mænd og unge kvinder kan påbegynde deres mission, de nye undervisningsmaterialer for de unge og brevet fra Det Første Præsidentskab, der beder de unge om at engagere sig i slægtsforskning og tage familienavne med til templet, sagde ældste Pieper, at han ikke så »de tre emner i forening« før konferencen. »Jeg husker, at jeg tog til konference ... og spurgte mig selv: »Hvordan kunne alt dette sættes i forbindelse med

hinanden?« Det var tydeligt, at Herrens hånd var med i det.«

Ældste Zwick sagde, at Herrens ord er tydelige: »Jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde« (L&P 88:73). »Herren selv tager teten her,« tilføjede han. »Jeg tror ikke, der er en generation af unge, der nogensinde er blevet så forberedt til undervisningsmaterialet, som de unge er det i dag. Jeg tror ikke, der nogensinde har været en gruppe unge, der har udført så mange dåb eller flere ordinancer for de afdøde ... eller der har været så tæt på tempeltjeneste og alle dens facetter, som denne gruppe. Alt dette forbereder dem så afgjort til en mission og lægger en sikker grundvold for yderligere ansvarsopgaver i årene efter deres mission.«

Det er et meget betydningsfuldt budskab, Gud har betroet sine unge, sagde ældste Brimhall.

»Når Herren gør noget, falder alt på plads til rette tid, og det er det, der sker her,« sagde ældste Johnson og bemærkede, at de, der arbejder på det nye materiale til de unge, ikke vidste, at der ville komme en ændring i alderen for, hvornår missionærer kan begynde at tjene.

Ældste Walker talte om brevet fra Det Første Præsidentskab, der opmuntrede de unge til at udføre deres slægtsforskning og tage disse navne med til templet. »Det, at de unge har mulighed for deres egen tempelbefaling til begrænset brug ... har virkelig været vidunderligt,« sagde han. »De unge er ivrigt engagerede i at udføre værket i templet og forstå læren ... Det hjælper dem virkelig til at forberede sig åndeligt på alle disse pragtfulde oplevelser, der venter dem forude.«

Ældste Packer sagde, at han for nylig havde hørt om en ung pige, der stod og bar sit vidnesbyrd om slægtsforskning. »Det er meget sjovere end det, de ældre mennesker sagde, det ville blive,« sagde hun.

»Det er profeten Elias' ånd,« sagde ældste Walker. »Det er at vende børnenes hjerte til fædrene og fædrene til børnene.«

Kirkeledere er enige om, at Herren fremskynder sit værk, og at Kirkens unge er blevet kaldet til handling.

Ældste Packer tilføjede, at slægtsforskningen vil ændre den måde, hvorpå de unge træffer beslutninger, og hvordan de har det med udfordringer. Han sagde, at de måske tænker: »Hvis bedstefar gjorde det her, så kan jeg også.«

Han forklarede, at en tempelpræsident havde fortalt, at da de unge var stedfortrædere i dåben for et tilfældigt navn, kom de smilende op, men »da de gjorde det for en forfader, havde de tårer i øjnene. De følte noget dybere. De følte noget mere.«

At hjælpe de unge til at få et perspektiv er et af målene med de nye undervisningsmaterialer – hvor hjælpeklider til læring erstatter lektionshæfter, sagde ældste Pieper. Undervisningsmaterialet giver de unges undervisere mulighed for at afgøre, hvad de skal medtage i hver søndagslektion for at forberede de unge til templet, slægtsforskning og mission.

»Den nye missionærskole er i hjemmet,« sagde ældste Packer. »Det nye slægtshistoriske center er i hjemmet. De nye undervisningsmaterialer skal hjælpe både de unge og forældrene i den opgave.«

Budskabet til forældrene er, at »kirkelederne stoler på jer som forældre og stoler på disse unge mænd og unge piger, der opfostres i jeres hjem,« sagde ældste Zwick.

Alle forandringerne flytter »Kirken derhen, hvor den skal være, hvor det er profeteret, den skal være,« sagde ældste Johnson. »Herren ved, hvad fremtiden bringer, og ... dette er blot en af de mange ting, han gør for at fremme riget, for at få det til at rulle frem.«

Ældste Pieper sagde, at når han tænker over alt det, der skete under generalkonferencen i oktober, ser han »en profet med nøgler, der åbner dørene på vid gab og siger: »Værsgo.« Vi opfordrer jer til at komme og engagere jer i dette værk. Nu er det Herrens tid. Det ved vi alle. Vi mærkede det alle. Kirken mærker det. Selvfølgelig vil det virke.« ■

Ældste Christofferson råder medlemmerne i Centralamerika

Don L. Searle

Bidragyder til *Kirkenyt*

Kirkens værk i dag er at forberede et folk, der vil være rede til at modtage og tjene Herren, når han kommer, fortalte ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum til medlemmerne i Arraiján Panama Stav den 20. januar 2013.

Det var et emne, som ældste Christofferson lod lyde adskillige gange under en rundrejse i Mellemamerika fra den 11.-20. januar, hvor han talte til

Ældste D. Todd Christofferson hilser på en ung kvinde efter et møde i januar i Panama.

FOTO: JAMES DALRYMPLE © IRI

forsamlinger af unge, unge voksne, missionærer, lokale ledere og medlemmer ved stavskonferencer.

Ældste Christofferson blev ledsaget af sin hustru, Kathy Christofferson, og ældste Richard J. Maynes fra De Halvfjerds' Præsidium og hans hustru, Nancy Maynes.

Under sin rejse først til Costa Rica, derpå Guatemala og til sidst Panama blev han forskellige steder mødt af medlemmer fra områdepræsidentskabet: Ældste James B. Martino, præsident, ældste Carlos H. Amado, førsterådgiver og ældste Kevin R. Duncan, andenrådgiver.

Ældste Maynes rejste også til Honduras og Belize for at tale med ledere og medlemmer der.

Ældste Christofferson talte til hundredvis af unge forsamlet til konferencer om Til styrke for de unge i Costa Rica og Panama, til missionærgrupper i San José i Costa Rica, Guatemala City og Panama City, til store grupper unge voksne i de tre lande og til forsamlinger af præstedømme- og organisationsledere.

Han mødtes også med præsidenterne i Costa Rica og Guatemala for at befæste vigtige bånd med disse regeringer.

I Costa Rica tilskyndede ældste Christofferson de unge og unge voksne til at adlyde befalingerne, huske at vor himmelske Fader kender og elsker dem og at læse skrifterne hver dag og stræbe efter at få alt det, Ånden vil give dem, mens de læser.

Han bar et stærkt vidnesbyrd om profeten Joseph Smith og Jesus Kristus. »Jeg skænker jer den velsignelse, at I må få det samme vidnesbyrd, som jeg udtrykker,« sagde han og tilføjede: »Jesus Kristus findes virkelig. Jeg nedkalder denne aften hans velsignelser over jer.«

I Guatemala fremhævede han betydningen af familien.

»Når vi stifter familie, opfylder vi vores største formål på jorden,« sagde han.

Han talte til de unge i Panama og vidnede: »Lederen af denne kirke er vor Herre Jesus Kristus. Han er en meget engageret leder og er personligt aktiv i ledelsen af sin kirke.«

En konference for præstedømmeledere fremhævede ikke at fokusere på opgaver og at have travlt, men på resultatet af præstedømmetjeneste, hovedsagelig den enkeltes omvendelse.

Ældste Maynes præsiderede også over flere forskellige møder, herunder møder med unge voksne og missionærer i Belize og Honduras, og gav råd og åndelig vejledning til hundredvis i disse mellemamerikanske lande. ■

Jason Swensen har bidraget til denne rapport.

Et af Kirkens gymnasier i Mexico bliver en ny missionærskole

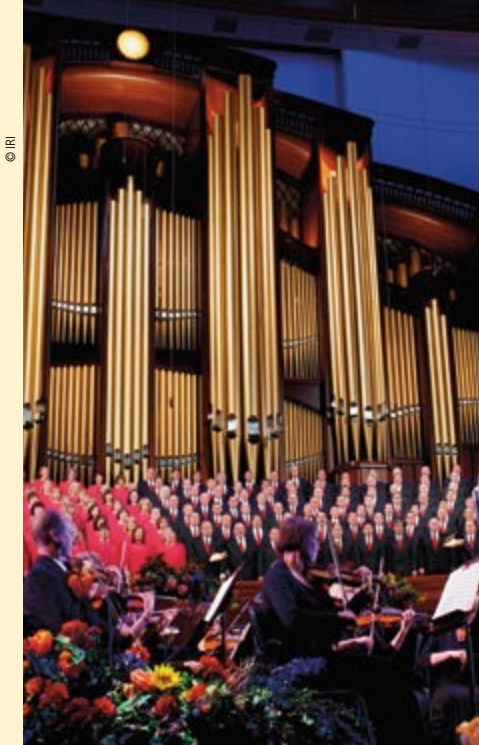
Den 29. januar kom en bekendtgørelse om, at det kirkeejede gymnasium Benemérito de las Américas i Mexico City i Mexico bliver omdannet til en missionærskole.

Ældste Russell M. Nelson og ældste Jeffrey R. Holland, begge fra De Tolv Apostles Kvorum, præsiderede og talte ved møderne den 29. januar på Benemérito-området, hvor planerne for den fremtidige missionærskole blev bekendtgjort. Ændringen fra gymnasium til missionærskole forventes at finde sted efter afslutning af skoleåret på Beneméritoskolen i juni 2013. I over fire årtier har Benemérito de las Américas' faciliteter fungeret som et kollegium – så sovesale og anden nødvendig indretning til missionærskolen er allerede på plads.

Den nye missionærskole skal undervise ældster, søstre og par, der skal tjene ikke kun i Mexico, men også i andre lande i Nord-, Mellem- og Sydamerika. Også missionærer fra USA, der er blevet kaldet til spansktalende opgaver i deres eget land, kan undervises i Mexico City. Missionærskolen i Provo i Utah vil fortsat tilbyde spansksproget undervisning til mange missionærer.

Tabernakelkoret opnår succes for lydoptagelser og visninger på nettet

Den seneste udgave af *Billboard* med årets tilbageblik, et tidsskrift der udgives af industrien for lydoptagelse, bringer årsstatistikkerne for 2012. I en af disse statistikker blev koret sammen med orkestret ved Temple Square udnævnt til nr. 1 i Kunstner

Mormontabernakelkoret og orkestret ved Temple Square står højt placeret i årsstatistikkerne i tidsskriftet Billboard og havde over tre millioner numre på deres YouTube-kanal ved udgangen af 2012.

inden for traditionelle klassiske albummer.

Alt i alt figurerede koret og orkestret på fem af årets lister og to gange på en liste over albummer. Det fik en 3. og 9. plads inden for Traditionelle klassiske albummer (for albummerne henholdsvis *Glory! Music of Rejoicing* og *This Is the Christ*), en 4. plads på Traditional Classical Albums Imprint, en 5. plads på Traditional Classical Albums Label og en 12. plads på Classical Crossover Albums (for albummet *Glad Christmas Tidings* med David Archuleta som gæstesolist).

Udover succesen inden for lydoptagelse nåede koret den 17. januar op over en million visninger på den YouTube-kanal, det lancerede for under tre måneder siden, den 30. oktober 2012. Kanalen havde cirka 3,23 millioner minutter, som brugere havde set i slutningen af 2012. Se www.YouTube.com/user/MormonTabChoir for adgang til kanalen.

Næret af ordet

At høre udgivelserne af *Liahona* har været en yderst opbyggende oplevelse for mig. Jeg har fået hentet lydfilen til et medlem, der har problemer med synet, en der er chauffør og andre venner med læsevanskeligheder.

Jeg er for øjeblikket ved at tage en universitetsklasse 200 km fra mit hjem, og det at lytte til tidsskriftet har gjort busturen hurtigere og mere behagelig. Da jeg hørte et general-konferenceemne, følte jeg det, som om jeg levede på Jakobs tid ved at få »næring ved Guds gode ord hele dagen lang« (Jakob 6:7).

Francisco Flavio Dias Carneiro, Brasilien

Inspirerer, motiverer og styrker

Jeg elsker *Liahona*! Det inspirerer og motiverer mig til at blive på den rette sti. Det hjælper mig også i min kaldelse i Unge Mænd. Når det hele bliver noget vanskeligt, og jeg føler mig nedtrykt, tyr jeg til Mormons Bog og *Liahona*. De styrker mit vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus elsker og bekymrer sig for os hver især.

James Aaron S. Perez, Cebu, Filippinerne

ØBOERNES TRO

Joshua J. Perkey

Kirkens Tidsskrifter

På en nylig rejse fra USA til Marshalløerne og Tonga blev jeg forundret over den rene tro hos de mennesker, jeg mødte. I det store og hele virkede det på mig som om, at deres tro ikke var spoleret af den vestlige verdens evigt skiftende definition på moral og sandhed. Øboernes tro er dyb, som beskrevet af tidligere missionspræsident på Tonga, ældste John H. Groberg (fra De Halvfjerds', 1976-2005). Den er rodfæstet i forsoningen og frelsesplanen. En sådan tro stiller ikke spørgsmål ved det, som er blevet undervist af Ånden.

På visse punkter har livet på Stillehavsøerne en tendens til at bevæge sig i et mildere tempo end det, jeg var vant til. Selvom øboerne har adgang til biler og fjernsyn, film og internet, sportsgrene og mange andre lignende aktiviteter, virker disse ting mindre påtrængende end i så mange andre kulturer, heriblandt USA.

Selvfølgelig har øboerne deres udfordringer. Ligesom jeg, må de finde måder, hvorpå de kan sørge for kost og logi såvel som at være opmærksomme på at beskytte deres vidnesbyrd. Alligevel var jeg gang på gang vidne til troen hos dem, der ikke vaklede under prøvelsernes pres eller blev afledt af travlhed eller forstyrrelser. I stedet er de opmærksomme på Herrens hånd i deres liv. Som ældste David S. Baxter fra De Halvfjerds' (og tidligere områdepræsident for Stillehavsområdet) forklarede:

Øboerne, som jeg mødte, accepterer det, som de ved er sandt, og lader tvivlen forsvinde.

»De tror på mirakler, de forventer at modtage dem, og det gør de.«

Da jeg vendte hjem fra min oplevelse i det sydlige Stillehav, grundede jeg over adskillige spørgsmål: Hvorfor forbliver nogle mennesker faste i deres tro, mens andre lader spørgsmål eller tvivl forstyrre deres tanker? Når man en gang har opnået et vidnesbyrd, hvorfor er der så nogle, der lader det blive svagt eller sårbart? Hvorfor bliver nogle overraskede, når de er vidner til Herrens hånd i deres liv?

Måske ligger svaret i, hvor solidt en persons hjerte bliver lagt på Herrens alter. For de øboere, som jeg mødte, er beslutningen ikke én, de synes at træffe og gentræffer jævnligt. Fordi de har grundlagt deres tro på deres Forløseres klippe, det sikre fundament, holder mange op med at stille spørgsmål; de nægter at lade deres vidnesbyrd blive rystet. De accepterer det, de ved, er sandt og lader tvivlen forsvinde.

Det er en egenskab, som jeg ønsker at udvikle. Når min tro bliver udfordret, vil jeg gerne være i stand til at gøre det, som Herren bad Oliver Cowdery om at gøre: »Læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte, for at du kunne få sandheden om dette at vide. Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?« (L&P 6:22-23). En sådan påmindelse fører til urokkelig tro.

Denne type tro er ren og fri for forstyrrelser. Den er hengiven og godkendt. Den stadfæster: »Dette ved jeg. Jeg behøver ikke at stille spørgsmål ved det igen.«

Udøvelse af denne type tro på vor himmelske Fader og hans plan, lader hans kraft være aktiv i vores tilværelse. Den giver ikke efter for angreb på vores overbevisning, for træthed eller for det ukendte. Den lader os sige: »Han lever!« Og det er tilstrækkeligt for mig. ■

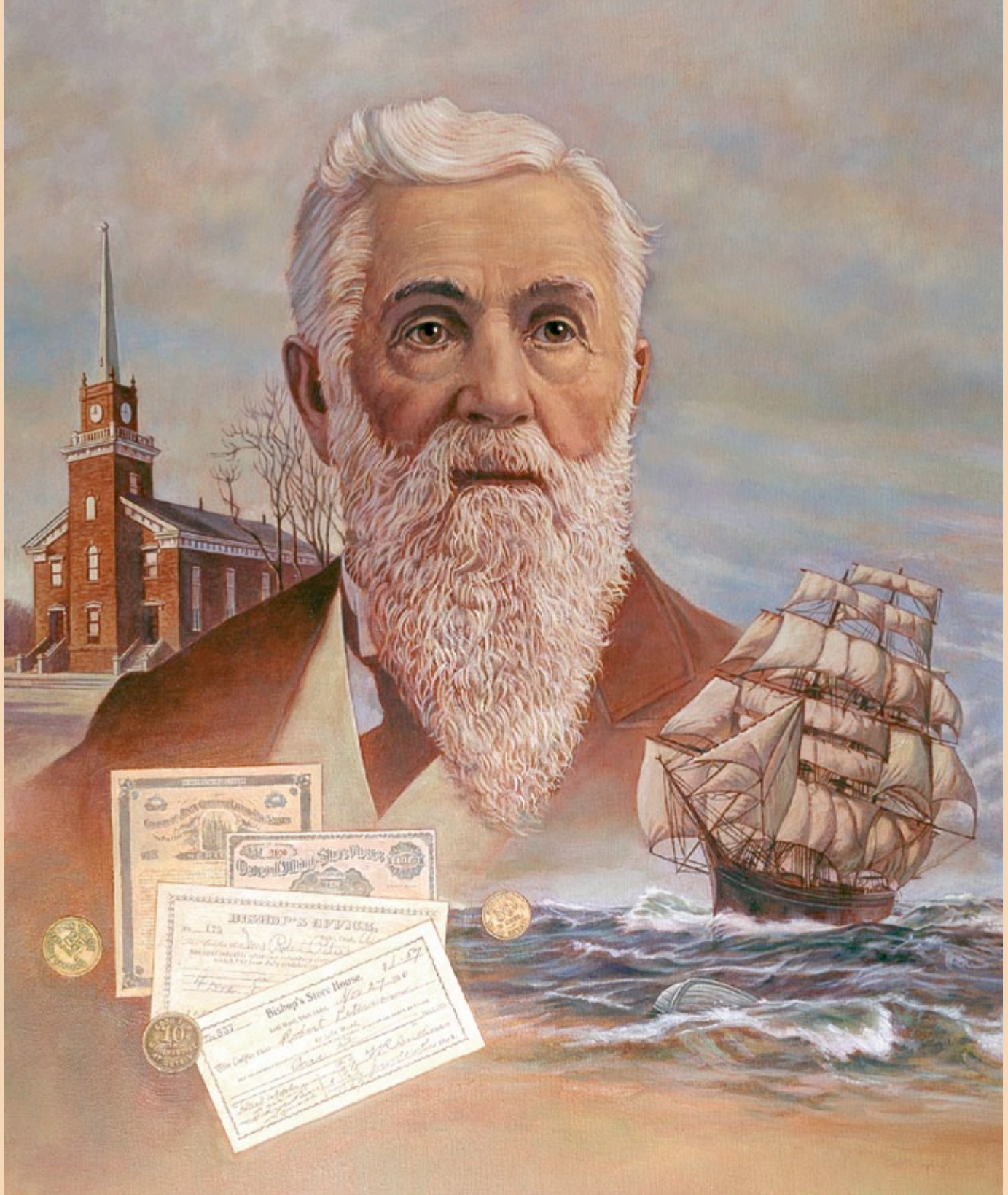

ILLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

LORENZO SNOW

Lorenzo Snow rejste verden rundt for at sprede evangeliet. Da han var på vej til Hawaii, fik en **storm** hans båd til at tippe over. Lorenzo stolede på Herren og blev reddet fra at drukne. Mens han talte i **tabernaklet i St. George** i 1899, følte præsident Lorenzo Snow sig inspireret til at undervise om vigtigheden af at betale en ærlig tiende. Efterhånden som flere medlemmer begyndte at betale **tiende**, begyndte Kirkens økonomi at vokse sig mere stabil. De hellige betalte med penge, når de havde dem, og med produkter såsom æg, mælk og kvæg, når de ikke havde penge.

» Familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne,« skrev Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i »Familien: En proklamation til verden«. Proklamationen angiver ni principper til styrkelse af ægteskabet og familien: »Tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser.« Se artiklen på s. 26 for mere indsigt i disse ni principper.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE